

Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS

JEAN RICHARD DE LA TOUR

27 päivänä huhtikuuta 2021¹

Yhdistetyt asiat C-584/20 P ja C-621/20 P

Euroopan komissio

vastaan

Landesbank Baden-Württemberg ja

yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB) (C-584/20 P)

ja

yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB)

vastaan

Landesbank Baden-Württemberg (C-621/20 P)

Muutoksenhaku – Talous- ja rahaliitto – Pankkiunioni – Luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten yhteinen kriisinratkaisumekanismi – Yhteinen kriisinratkaisurahasto – Oikeudenmukainen oikeudenkäynti – Kontradiktorinen periaate – Viran puolesta huomioon otettu peruste – Riidanalaisen päätöksen saattaminen todistusvoimaiseksi – Vuoden 2017 ennakkollisten vakausmaksujen laskenta – Perusteluvelvollisuus – Liikesalaisuus – Delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 laillisuus

I Johdanto

1. Pankkiunionin toisen pilarin muodostavan yhteisen kriisinratkaisumekanismin² ensisijaisena tavoitteena on huolehtia siitä, että pankkien kykenemättömyyttä jatkamaan toimintaansa käsitellään tehokkaasti tässä unionissa ja että näistä tilanteista aiheutuu mahdollisimman vähän kustannuksia veronmaksajille ja reaalitaloudelle. Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), jonka on Euroopan unionin virastona varmistettava yhteisen kriisinratkaisumekanismin tehokas ja johdonmukainen toiminta, tekee päätöksen kriisinratkaisumenettelyn aloittamisesta, kun taas operatiivisella tasolla tällainen päätös pannaan täytäntöön yhteistyössä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa.

¹ Alkuperäinen kieli: ranska.

² Tämän mekanismin perustaminen vastaa yhtä G20-ryhmän tavoitteista sen jälkeen, kun Lehman Brothers -pankki asetettiin vuonna 2008 konkurssiin: G20-maat sitoutuivat ”laatimaan kriisinratkaisuvälineitä ja -kehyksiä tehokkaiden ratkaisujen löytämiseksi finanssiryhmittymien konkursseihin, jotta jatkossa voidaan lieventää finanssilaitosten konkurssista aiheutuvia häiriöitä ja vähentää moraalikatoa” (Pittsburghissa 24. ja 25.9.2009 pidetyn G20-huippukokouksen päätösjulistus).

2. Kriisinratkaisuneuvosto omistaa yhteisen kriisinratkaisurahaston, jonka tehtävänä on rahoittaa kriisinratkaisutoimenpiteitä. Tämä rahasto rahoitetaan euroalueen luottolaitoksilta ja tietyiltä sijoituspalveluyrityksiltä³ perittävillä vakauserämaksuilla. Vakausmaksut siirretään unionin tasolla hallitustenvälisen sopimuksen mukaisesti.⁴

3. Rahoituksen yhdistäminen on määrä toteuttaa kokonaan vuoden 2023 lopussa, sillä tuosta ajankohdasta lähtien vakausmaksut kohdistetaan ainoastaan kriisinratkaisurahastolle eikä enää osittain, joka vuosi vähenemässä määrin, kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille. Näiden vakausmaksujen laskentaa koskevista säännöistä on käyty lukuisia keskusteluja ja pitkiä neuvotteluja jäsenvaltioiden välillä.⁵

4. Kyseiset vakausmaksut lasketaan vuosittain, jotta kriisinratkaisurahaston varat ovat kahdeksan vuoden alkuvaiheen päättyessä vähintään 1 prosentti kaikissa osallistuvissa jäsenvaltioissa toimiluvan saaneiden luottolaitosten suojattujen talletusten määrästä. Näiden vakausmaksujen vuotuinen summa ei kuitenkaan saa ylittää 12,5:tä prosenttia tavoitetasosta.

5. Laitosten vakausmaksut lasketaan laitoksen koon mukaan kiinteämääräisesti ja/tai mukautetaan tämän laitoksen riskiprofiiliin.⁶

6. Kriisinratkaisulla voidaan siten paitsi pienentää taloudellisia kustannuksia ja talousarviokustannuksia tulevissa tilanteissa, joissa pankit eivät mahdollisesti kykene jatkamaan toimintaansa, myös hillitä tiettyä riskialtista toimintaa laitoksissa, joista suurimmat olivat vakuuttuneita tulevana julkisen vallan ja viime kädessä veronmaksajien pelastamiksi, ja siten pienentää näiden tilanteiden todennäköisyyttä rajoittamalla tätä moraalikatoa.

7. Kriisinratkaisuneuvosto vahvisti yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavista ennakollisista vakausmaksuista 11.4.2017 tehdyllä päätöksellä (SRB/ES/SRF/2017/05)⁷ kunkin laitoksen ja muun muassa Landesbank Baden-Württembergin (jäljempänä LBBW) kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen määrän.

8. unionin yleinen tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi LBBW saattoi asian, kumosi 23.9.2020 antamallaan tuomiolla Landesbank Baden-Württemberg v. SRB⁸ riidanalaisen päätöksen tätä pankkia koskevilta osin.

9. Euroopan komissio, joka oli väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa, ja kriisinratkaisuneuvosto ovat kumpikin valittaneet tästä tuomiosta.

³ Jäljempänä laitokset.

⁴ Brysselissä 21.5.2014 allekirjoitettu, vakausmaksujen siirtämisestä kriisinratkaisurahastoon ja niiden yhdistämisestä tehty hallitustenvälinen sopimus.

⁵ Ks. esim. Ranskan hallituksen kannanotto Ranskan ja Saksan pankkijärjestelmien välisistä eroista, senaatin valtiovarainvaliokunnan nimissä 4.3.2015 annettu kertomus lakiesityksestä, joka koskee vakausmaksujen siirtämisestä kriisinratkaisurahastoon ja niiden yhdistämisestä tehdyn sopimuksen ratifioimista, saatavilla internetosoitteessa <http://www.senat.fr/rap/l14-307/l14-3071.pdf> (ensimmäinen osa, III, B).

⁶ Riskiprofiiliin mukautettu rahoitusosuus perustuu kriteereihin, jotka on vahvistettu luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190) 103 artiklan 7 kohdassa ja täsmennetty Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44) 5–9 artiklassa.

⁷ Jäljempänä riidanalainen päätös.

⁸ T-411/17, jäljempänä valituksenalainen tuomio, EU:T:2020:435.

10. Näitä valituksia ratkaistessaan unionin tuomioistuimella on tilaisuus ottaa kantaa kriisinratkaisuneuvoston päätöksen liitteen todistusvoimaiseksi saattamista koskeviin menettelytapoihin sekä ennakollisten vakausmaksujen laskentamenetelmiin, joita kriisinratkaisuneuvoston on sovellettava yhteisen kriisinratkaisumekanismin yhteydessä.

11. Valittajat vaativat erityisesti, että unionin tuomioistuin ottaa joka tapauksessa kantaa ennakollisten vakausmaksujen laskentaa koskevan delegoidun asetuksen 2015/63 säännösten laillisuuteen. Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että nämä säännökset ovat lainvastaisia näiden laskentamenetelmien väistämättömän läpinäkymättömyyden vuoksi, kun muihin laitoksiin liittyvien lukujen huomioon ottamisen seurauksena on kunnioitettu liikesalaisuuksia, ja että tämä läpinäkymättömyys merkitsee SEUT 296 artiklassa tarkoitetun perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä.

12. Ehdotan, että unionin tuomioistuin ensinnäkin kumoaa valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin on loukannut kontradiktorista periaatetta arvioidessaan riidanalaisen päätöksen liitteen todistusvoimaiseksi saattamista ja tehnyt perusteluvelvollisuuden ulottuvuutta ja delegoidun asetuksen 2015/63 laillisuutta koskevan oikeudellisen virheen. Toiseksi ehdotan, että unionin tuomioistuin ratkaisee asian itse näiden kahden kysymyksen osalta ja ratkaistessaan asian uudelleen kumoaa riidanalaisen päätöksen LBBW:tä koskevilta osin, koska tämän päätöksen liitettä ei ole saatettu riittävän todistusvoimaiseksi ja koska kyseistä päätöstä ei ole perusteltu riittävästi. Ehdotan myös, että unionin tuomioistuin hylkää delegoidun asetuksen 2015/63 riitautettuja säännöksiä koskevan lainvastaisuusväitteen edellyttäen, että kriisinratkaisuneuvosto varmistaa suuremman avoimuuden kolmansien osapuolten tiettyjen luottamuksellisten tietojen osalta.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

A Direktiivi 2014/59

13. Direktiivin 2014/59 102 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden rahoitusjärjestelyissä käytettävissä olevat varat ovat viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2024 vähintään 1 prosentti kaikkien niiden alueella toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten määrästä. Jäsenvaltiot voivat asettaa kyseisen määrän ylittäviä tavoitetasoja.

2. Rahoitusosuuksien periminen rahoitusjärjestelyihin 103 artiklan mukaisesti on 1 kohdassa tarkoitetun ensimmäisen vaiheen aikana jaksotettava ajallisesti mahdollisimman tasaisesti, kunnes tavoitetaso saavutetaan – –”

14. Saman direktiivin 103 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Edellä 102 artiklassa määritetyn tavoitetason saavuttamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että rahoitusosuudet peritään vähintään vuosittain niiden alueella toimiluvan saaneilta laitoksilta, mukaan lukien unionissa toimivat sivuliikkeet.

2. Kultakin laitokselta perittävä rahoitusosuus on sama kuin sen velkojen määrä (pois lukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset, suhteessa kaikkien kyseisen jäsenvaltion

alueella toimiluvan saaneiden laitosten velkojen kokonaismäärään (pois lukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset.

Näitä rahoitusosuuksia on mukautettava laitosten riskiprofiilin perusteella 7 kohdan nojalla hyväksyttyjä perusteita noudattaen.

– –

7. Siirretään komissiolle valta antaa 115 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joissa määritetään tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettu käsite rahoitusosuuksien mukauttamisesta laitosten riskiprofiiliin ottaen huomioon kaikki seuraavat seikat:

- a) laitoksen riskialttius, mukaan lukien sen kaupankäynnin merkittävyys, taseen ulkopuoliset sitoumukset ja sen velkaantuneisuusaste;
- b) yhtiön rahoituslähteiden vakaus ja monipuolisuus sekä kiinnittämättömät erittäin likvidit varat;
- c) laitoksen rahoitustilanne;
- d) todennäköisyys, että laitos asetetaan kriisinratkaisuun;
- e) laitoksen aiemmin saama poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki;
- f) laitoksen rakenteen monitahoisuus ja sen purkamismahdollisuudet;
- g) laitoksen merkitys yhden tai useamman jäsenvaltion tai unionin rahoitusjärjestelmän vakaudelle tai taloudelle;
- h) laitoksen kuuluminen laitosten suojajärjestelmään.

– –”

B Asetus (EU) N:o 806/2014

15. Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014⁹ 67 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Perustetaan [kriisinratkaisurahasto]. Kriisinratkaisurahastoon hankitaan varat kansallisella tasolla kerättävien vakausmaksujen siirtämisestä kriisinratkaisurahastoon koskevien [vakausmaksujen siirtämisestä kriisinratkaisurahastoon ja niiden yhdistämisestä tehdyn] sopimuksen määräysten mukaisesti.

2. Kriisinratkaisuneuvosto käyttää kriisinratkaisurahastoa ainoastaan II osan I osastossa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden tehokkaan soveltamisen ja kriisinratkaisuvälineiden

⁹ EUVL 2014, L 225, s. 1.

tehokkaan käyttämisen varmistamiseen ja 14 ja 15 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden ja kriisinratkaisun periaatteiden mukaisesti. Unionin talousarvion varojen tai kansallisten talousarvioiden varojen ei missään olosuhteissa katsota kattavan vastuuta kriisinratkaisurahaston menoista tai tappioista.

3. Kriisinratkaisurahaston omistaja on kriisinratkaisuneuvosto.

4. Kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset keräävät 69, 70 ja 71 artiklassa tarkoitetut vakaumaksut 2 artiklassa tarkoitetuilta yhteisöiltä, ja vakaumaksut siirretään kriisinratkaisurahastoon [vakaumaksujen siirtämisestä kriisinratkaisurahastoon ja niiden yhdistämisestä tehdyn] sopimuksen mukaisesti.”

16. Saman asetuksen 69 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisurahaston käytettävissä olevat varat ovat kahdeksan vuoden alkuvaiheen päättyessä 1 päivästä tammikuuta 2016 [– –] vähintään 1 prosentti kaikissa osallistuvissa jäsenvaltioissa toimiluvan saaneiden luottolaitosten suojattujen talletusten määrästä.

2. Jäljempänä olevan 70 artiklan mukaisesti lasketut ja 67 artiklan 4 kohdan mukaisesti kriisinratkaisurahastoon kerätyt vakaumaksut jaksetaan 1 kohdassa tarkoitetun alkuvaiheen aikana ajallisesti mahdollisimman tasaisesti, kunnes tavoitetaso saavutetaan, ottaen kuitenkin asiaankuuluvasti huomioon suhdannevaiheen ja vakaumaksujen myötäsyklisyyden mahdollinen vaikutus vakaumaksuja suorittavien laitosten rahoitusasemaan.”

17. Kyseisen asetuksen 70 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Kunkin laitoksen yksilöllinen vakaumaksu kerätään vähintään vuosittain, ja se on sama kuin sen velkojen määrä (pois lukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset, suhteessa kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten velkojen kokonaismäärään (pois lukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset.

2. Kriisinratkaisuneuvosto laskee kunakin vuonna [Euroopan keskuspankkia (EKP)] tai kansallista toimivaltaista viranomaista kuultuaan ja tiiviissä yhteistyössä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa yksilölliset vakaumaksut varmistaakseen, että kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten maksettavat rahoitusosuudet eivät ylitä 12,5:tä prosenttia tavoitetasosta.

Yksittäisten laitosten vakaumaksujen laskenta perustuu kunakin vuonna seuraaviin:

- a) kiinteä vakaumaksu, joka perustuu laitoksen velkojen määrään (pois lukien omat varat ja suojatut talletukset) suhteessa kaikkien kyseisen jäsenvaltion alueella toimiluvan saaneiden laitosten velkojen kokonaismäärään (pois lukien omat varat ja suojatut talletukset); ja
- b) riskiprofiiliin mukautettu vakaumaksu, joka perustuu direktiivin [2014/59] 103 artiklan 7 kohdassa säädettyihin perusteisiin ja jossa otetaan huomioon suhteellisuusperiaate luomatta vääristymiä jäsenvaltioiden pankkialan rakenteiden välille.

– –”

C Delegoitu asetus 2015/63

18. Delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuviranomaisten on vahvistettava kunkin laitoksen maksettavaksi tulevat vuotuiset rahoitusosuudet suhteessa laitoksen riskiprofiiliin niiden tietojen perusteella, jotka laitos toimittaa 14 artiklan mukaisesti, ja soveltamalla tässä jaksossa säädettyjä menetelmiä.

2. Kriisinratkaisuviranomaisen on vahvistettava 1 kohdassa tarkoitettu vuotuinen rahoitusosuus kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn vuotuisen tavoitetason perusteella ottaen huomioon tavoitetason, joka on saavutettava viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2024 direktiivin [2014/59] 102 artiklan 1 kohdan mukaisesti, ja käyttäen vahvistamisen perustana neljännesvuosittain laskettua kaikkien kyseisen viranomaisen alueella toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten keskimäärää edellisenä vuonna.”

19. Saman delegoidun asetuksen 5 artiklassa vahvistetaan vuotuisen perusrahoitusosuuden riskikorjausta koskevat periaatteet.

20. Kyseisen delegoidun asetuksen 6 artiklassa määritellään riskipilarit ja -indikaattorit, joiden suhteellinen paino vahvistetaan saman delegoidun asetuksen 7 artiklassa.

21. Delegoidun asetuksen 2015/63 9 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuviranomaisen on vahvistettava kullekin laitokselle ylimääräisen riskikorjauksen kerroin yhdistämällä 6 artiklassa tarkoitettut riski-indikaattorit liitteessä I vahvistettujen menettelyjen ja kaavan mukaisesti.

2. Kriisinratkaisuviranomaisen on vahvistettava kunkin laitoksen vuotuinen rahoitusosuus jokaiseksi rahoitusosuuskaudeksi kertomalla vuotuinen perusrahoitusosuus ylimääräisen riskikorjauksen kertoimella liitteessä I vahvistettujen menettelyjen ja kaavan mukaisesti, sanotun kuitenkin rajoittamatta 10 artiklan soveltamista.

3. Riskikorjauksen kertoimen on oltava 0,8:n ja 1,5:n välillä.”

D Delegoitu asetus (EU) 2017/747

22. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 täydentämisestä ennakollisten vakausmaksujen laskentaperusteiden sekä niiden olosuhteiden ja edellytysten osalta, joiden mukaisesti voidaan osittain tai kokonaan lykätä ylimääräisten jälkikäteen suoritettavien vakausmaksujen maksamista, 17.12.2015 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2017/747¹⁰ 3 artiklan 1 ja 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Arvioidessaan asetuksen – – N:o 806/2014 69 artiklan 2 kohdan mukaisesti suhdannevaihetta ja sitä, miten vakausmaksujen myötäsyklisyys mahdollisesti vaikuttaa niitä suorittavien laitosten rahoitusasemaan, kriisinratkaisuneuvoston on otettava huomioon ainakin seuraavat indikaattorit:

a) liitteessä luetellut makrotalousindikaattorit suhdannevaiheen määrittämiseksi;

¹⁰ EUVL 2017, L 113, s. 2.

b) liitteessä luetellut indikaattorit vakaussmaksuja suorittavien laitosten rahoitusaseman määrittämiseksi.

– –

4. Vuotuisten vakaussmaksujen taso voi kullakin vakaussmaksukaudella olla alhaisempi kuin asetuksen – N:o 806/2014 69 artiklan 1 kohdan ja 70 artiklan 2 kohdan mukaisesti laskettujen vuotuisten vakaussmaksujen keskimääräinen taso ainoastaan silloin, kun kriisinratkaisuneuvosto on varmistanut, että varovaisten ennusteiden perusteella tavoitetaso voidaan saavuttaa alkuvaiheen päättymiseen mennessä.”

III Asian tausta

23. LBBW on Saksaan sijoittautunut luottolaitos, joka kuuluu Sparkassen-Finanzgruppen (säästöpankkien rahoituskonserni, Saksa) laitosten suojajärjestelmään.

24. LBBW toimitti 26.1.2017 Saksan kriisinratkaisuviranomaiselle Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierungille (liittovaltion rahoitusmarkkinoiden vakaudesta huolehtiva virasto, Saksa; jäljempänä FMSA) ilmoituksensa vuoden 2017 ennakkollista vakaussmaksua varten.

25. Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunto vahvisti riidanalaisella päätöksellä asetuksen N:o 806/2014 54 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 70 artiklan 2 kohdan nojalla kunkin laitoksen, muun muassa LBBW:n, ennakkollisen vakaussmaksun määrän vuodelta 2017.

26. FMSA ilmoitti 21.4.2017 päivätyllä ja 24.4.2017 vastaanotetulla perintäilmoituksella LBBW:lle, että kriisinratkaisuneuvosto oli vuoden 2017 osalta vahvistanut tämän yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavan ennakkollisen vakaussmaksun, ja ilmoitti sille määrän, joka olisi maksettava Restrukturierungsfondsille (uudelleenjärjestelyrahasto, Saksa). FMSA liitti perintäilmoitukseen kaksi asiakirjaa eli riidanalaisen päätöksen saksankielisen version ilman kyseisessä päätöksessä mainittua liitettä ja asiakirjan, jonka otsikko oli ”Laskelman yksityiskohdat (riskikorjattu): Yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavat ennakkolliset vakaussmaksut”.

IV Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

27. LBBW nosti riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 30.6.2017 toimittamallaan kannekirjelmällä.

28. Komissio toimitti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 29.9.2017 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen kriisinratkaisuneuvoston vaatimuksia, ja tämä hakemus hyväksyttiin 13.11.2017 tehdyllä päätöksellä.

29. Asiassa määrättiin seuraavaa:

- 12.2.2019 toteutettuna prosessinjohtotoimenä kriisinratkaisuneuvostoa kehoitettiin ensinnäkin toimittamaan täydellinen jäljennös riidanalaisesta päätöksestä liitteineen ja kaikki kriisinratkaisuneuvoston tekemät väliratkaisut, jotka ovat vakaussmaksun laskentaperusteena, toiseksi kuvailemaan riidanalaisen päätöksen tekemiseen johtanutta menettelyä ja

toimittamaan tältä osin perusteena olevat asiakirjat, kolmanneksi täsmentämään ajankohta, jolloin riskiprofiiliin perustuvan mukautuskertoimen välejä koskeva taulukko ensimmäisen kerran julkaistiin internetissä, ja neljänneksi ilmoittamaan laitosten suojajärjestelmään kuulumista koskevan indikaattorin mukautuskertoimen ja riskiprofiiliin perustuvan mukautuskertoimen arvot, joita on sovellettu muiden laitosten osalta

- 10.4.2019 toteutettuna asian selvittämistoimenä määrättiin esittämään luottamuksellisina ja ei-luottamuksellisina versioina edellä mainitussa prosessinjohtotoimessa tarkoitettut asiakirjat ja tiedot ja 9.9.2019 toteutettuna asian selvittämistoimenä määrättiin täydentämään ensimmäiseen asian selvittämistöimeen annettua vastausta ja
- 10.10.2019 toteutettuna asian selvittämistoimenä unionin yleinen tuomioistuin poisti asiakirja-aineistosta kaikki asiakirjat, jotka kriisinratkaisuneuvosto oli toimittanut luottamuksellisina versioina, ja määräsi sen esittämään uudet ei-luottamukselliset versiot muista asiakirjoista, koska alun perin toimitetut versiot sisälsivät peitettyjä kohtia, jotka olivat todellisuudessa merkityksellisiä oikeusriidan kannalta ja ei-luottamuksellisia.

30. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että LBBW:llä on asiavaltuus sillä perusteella, että vaikka kriisinratkaisuneuvoston päätökset, jotka koskevat kriisinratkaisurahastoon suoritettavia ennakollisia vakausmaksuja, on osoitettu kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille, kyseiset päätökset koskevat suoraan ja erikseen kyseisten maksujen suorittamiseen velvollisia laitoksia. Unionin yleinen tuomioistuin otti lisäksi tutkittavaksi delegoidun asetuksen 2015/63 tietyistä säännöksistä esitetyn lainvastaisuusväitteen.

31. Unionin yleinen tuomioistuin muistutti ensin, että unionin tuomioistuinten on otettava viran puolesta huomioon oikeusjärjestyksen perusteisiin kuuluva peruste, joka koskee olennaisten menettelymääräysten rikkomista, ja tämä rikkominen kattaa toimen todistusvoimaiseksi saattamatta jättämisen ja perustelujen puuttumisen tai puutteellisuuden, ja totesi, että tämä riidanalaisen päätöksen todistusvoimaiseksi saattamista koskeva vaatimus ei täytynyt tässä asiassa. Se katsoi, että kyseisen päätöksen liite, joka sisältää LBBW:n maksettavien ennakollisten vakausmaksujen määrät, on päätöksen olennainen osa ja ettei se liity mitenkään erottamattomasti kyseiseen päätökseen, joka yksin on allekirjoitettu.

32. Unionin yleinen tuomioistuin tutki hyvän oikeudenkäytön varmistamiseksi myös LBBW:n esittämät kolme muuta kanneperustetta, jotka koskivat perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä, tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamista ja delegoidun asetuksen 2015/63 tiettyjä säännöksiä koskevaa lainvastaisuusväitettä.

33. Tarkastellessaan kriisinratkaisuneuvostolle asetettua perusteluvelvollisuutta unionin yleinen tuomioistuin ei kiistänyt sitä, että vakausmaksujen laskennassa huomioon otetut muiden laitosten tiedot ovat luottamuksellisia, mutta totesi, ettei riidanalainen päätös sisällä sen tekstissä olevien yleisten selitysten lisäksi juuri mitään tietoja LBBW:n vakausmaksun laskemisesta. Se katsoi, että koska vakausmaksun laskenta on keskinäisriippuvaisessa suhteessa näihin tietoihin, joita ei voida antaa tiedoksi, se on väistämättä läpinäkymätön. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli, että sovellettu maksun laskentamenetelmä rajoitti LBBW:n mahdollisuutta riitauttaa riidanalainen päätös tehokkaasti.

34. Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi LBBW:n esittämän lainvastaisuusväitteen, joka kohdistui delegoidun asetuksen 2015/63 tiettyihin säännöksiin. Se katsoi, että se, että LBBW ei voinut laskennan väistämättömän läpinäkymättömyyden vuoksi tarkistaa, onko maksu laskettu

oikein, johtui ainakin osaksi laskentamenetelmästä, jonka komissio on määrittänyt tässä delegoidussa asetuksessa, vaikka sillä ei ole velvollisuutta noudattaa kyseistä menetelmää asetuksen N:o 806/2014 tai direktiivin 2014/59 nojalla kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta.

35. Edellä esitetyn perusteella unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että riidanalainen päätös oli kumottava LBBW:tä koskevilta osin myös perusteluvollisuuden laiminlyönnin ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamisen perusteella.

V Asian käsittely unionin tuomioistuimessa ja asianosaisten vaatimukset

36. Komissio vaatii asiassa C-584/20 P tekemässään valituksessa, että unionin tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion ja
- velvoittaa LBBW:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

37. Kriisinratkaisuneuvosto vaatii asiassa C-621/20 P tekemässään valituksessa, että unionin tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion
- hylkää LBBW:n kanteen ja
- velvoittaa LBBW:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

38. LBBW vaatii valitusten hylkäämistä ja valittajien velvoittamista oikeudenkäyntikulujen korvaamiseen.

39. Unionin tuomioistuimen presidentti hyväksyi 4. ja 8.12.2020 tekemillään päätöksillä komission ja kriisinratkaisuneuvoston pyynnöt esillä olevien asioiden käsittelemisestä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 133–136 artiklassa tarkoitettussa nopeutetussa menettelyssä.

40. Asiat C-584/20 P ja C-621/20 P yhdistettiin unionin tuomioistuimen presidentin 12.2.2021 tekemällä päätöksellä niiden käsittelyn suullista vaihetta ja tuomion antamista varten.

41. Fédération bancaire française (Ranskan pankkiyhdistysten liitto) hyväksyttiin 25.2.2021 annetuilla määräyksillä väliintulijaksi tukemaan LBBW:n vaatimuksia.

42. Espanjan kuningaskunta hyväksyttiin 12.3.2021 annetulla määräyksellä väliintulijaksi tukemaan kriisinratkaisuneuvoston ja komission vaatimuksia.

VI Asian tarkastelu

43. Komissio vetoaa asiassa C-584/20 P tekemänsä valituksen tueksi viiteen perusteeseen. Ensimmäisen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on ottanut tosiseikat vääristyneellä tavalla huomioon ja loukannut kontradiktorista periaatetta ja kriisinratkaisuneuvoston puolustautumisoikeuksia. Toisen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen ottaessaan delegoidusta asetuksesta

2015/63 esitetyn lainvastaisuusväitteen tutkittavaksi perustelematta tätä ratkaisua. Kolmannen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti asetuksen N:o 806/2014 69 artiklan 1 kohtaa ja 70 artiklan 2 kohtaa tavoitetason ja vuotuisen perusrahoitusosuuden osalta. Neljännessä valitusperusteessa vedotaan siihen, että delegoidun asetuksen 2015/63 4–7 artiklan ja 9 artiklan sekä liitteen I tulkinnessa on tehty virhe siltä osin kuin vakausmaksujen mukauttamista riskiprofiiliin on luonnehdittu ”keskinäisriippuvaiseksi”. Viides peruste koskee SEUT 296 artiklan mukaisen perusteluvelvollisuuden virheellistä laajentamista.

44. Kriisinratkaisuneuvosto esittää asiassa C-621/20 P tekemässään valituksessa kaksi perustetta. Ensimmäinen valitusperuste koskee unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan rikkomista, todisteiden ottamista huomioon vääristyneellä tavalla ja sen oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevan oikeuden loukkaamista. Toinen valitusperuste koskee SEUT 296 artiklan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 47 artiklan rikkomista.

45. Kummankin valituksen ensimmäinen peruste voidaan tutkia yhdessä. Sama koskee kriisinratkaisuneuvoston valituksen toista perustetta ja komission valituksen viidettä perustetta.

A Asioissa C-584/20 P ja C-621/20 P esitetty ensimmäinen valitusperuste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on ottanut tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla, kun se on katsonut virheellisesti, ettei riidanalaisen päätöksen liite ”liity mitenkään erottamattomasti” tähän päätökseen, ja loukannut kontradiktorista periaatetta ja kriisinratkaisuneuvoston puolustautumisoikeuksia

1. Asianosaisten lausumat

46. Komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla, kun se on katsonut, että riidanalaisen päätöksen olennaista osaa eli liitettä, joka sisältää yksilöllisten ennakollisten vakausmaksujen määrät, ei ollut saatettu todistusvoimaiseksi, koska sillä ei ollut erottamatonta yhteyttä tähän päätökseen, joka yksin on kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan allekirjoittama.

47. Komission mukaan unionin yleinen tuomioistuin on näin todetessaan ottanut sille esitetyt tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla, vaikka ensinnäkin allekirjoitetussa riidanalaisessa päätöksessä viitataan nimenomaisesti sen liitteeseen, toiseksi tämä allekirjoitettu päätös liitteineen on osoitettu yhdellä sähköpostilla kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnon jäsenille, kolmanneksi se on tämän jälkeen hyväksytty yhteisesti sähköpostilla, neljänneksi saateasiakirjassa viitataan kahteen sähköiseen asiakirjaan samalla koodinumerolla ja viidenneksi tämän saateasiakirjan omakätinen allekirjoitus yhdessä kyseisen päätöksen omakätisen allekirjoituksen kanssa johtaa sen liitteen todistusvoimaiseksi saattamiseen. Komissio toteaa, että nämä seikat tuottavat ”yleisen kokemuksen, joka vastaa yhteyttä koskevaa olettamaa”, jonka unionin yleinen tuomioistuin on jättänyt huomiotta. Unionin yleinen tuomioistuin on myös hylännyt kriisinratkaisuneuvoston unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa tästä esittämän väitteen liian myöhään esitettyinä.

48. Lisäksi komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on loukannut kontradiktorista periaatetta ja kriisinratkaisuneuvoston puolustautumisoikeuksia, kun se ei ole tuonut asiassa käsiteltäväksi kumoamisperustetta, joka on otettu huomioon viran puolesta ja joka perustuu

allekirjoitetun riidanalaisen päätöksen ja sen liitteen erottamattoman yhteyden puuttumiseen, varsinkin kun päätöksentekomenettely on johtanut yhteen kattavaan asiakirjaan, jolla on yksi yhtenäinen koodinumero.

49. Kriisinratkaisuneuvosto puolestaan väittää, että kysymystä riidanalaisen päätöksen liitteen todistusvoimaiseksi saattamisesta ei ole käsitelty LBBW:n ensimmäisessä oikeusasteessa nostamassa kanteessa eikä myöskään prosessinjohtotoimissa ja asian selvittämistoimissa, jotka ovat koskeneet vain tämän päätöksen tekemiseen johtanutta menettelyä ja sen täydellisen jäljennöksen toimittamista, eikä liioin suullista käsittelyä varten laaditussa kertomuksessa, vaikka LBBW oli esittänyt epäilyjä tämän liitteen tietojen todistusvoimaiseksi saattamisesta menettelyn kuluessa ja vaikka kriisinratkaisuneuvosto oli istunnossa selittänyt todistusvoimaiseksi saattamista koskevaa menettelyä ARES-asiakirjahallintojärjestelmässä (Advanced Records System), johon kyseisen päätöksen teksti liitteineen on tallennettu kirjallisen menettelyn jälkeen ja jolla on tuotettu kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan käsin allekirjoittama saateasiakirja samoin kuin riidanalaisen päätöksen teksti, johon on lisätty päivämäärä ja päätösnumero.

50. Kriisinratkaisuneuvosto katsoo unionin yleisen tuomioistuimen rikkoneen työjärjestyksensä 85 artiklan 3 kohtaa, kun se on kieltäytynyt ottamasta huomioon istunnossa esitettyjä huomautuksia, jotka kuitenkin ensinnäkin tukivat unionin yleisen tuomioistuimen määräämiin toimiin annettuja vastauksia, joilla toiseksi vastattiin LBBW:n 6.11.2019 esittämiin väitteisiin todistusvoimaiseksi saattamatta jättämisestä, joilla kolmanneksi vastattiin unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa esittämiin kysymyksiin ja joita neljänneksi ei ollut voitu esittää aiemmin, sillä unionin yleinen tuomioistuin otti vasta istunnossa viran puolesta esiin kysymyksen todistusvoimaiseksi saattamisesta.

51. Kriisinratkaisuneuvosto väittää unionin yleisen tuomioistuimen ottaneen todisteita vääristyneellä tavalla huomioon, kun se on katsonut, ettei saateasiakirjaan sisältynyt mitään seikkaa, joka osoittaisi riidanalaisen päätöksen olleen saatavilla ARES-järjestelmässä, ja ettei ole mitään seikkaa, jonka perusteella olisi mahdollista todeta erottamaton yhteys tämän liitteen ja tämän kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan omakätisesti allekirjoittaman päätöksen välillä.

52. Kriisinratkaisuneuvosto katsoo vielä, että unionin yleinen tuomioistuin on loukannut sen oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ottaessaan perusteen huomioon viran puolesta antamatta sille mahdollisuutta tutustua siihen ennen istuntoa, hyväksymättä istunnossa esitettyä pyyntöä lisänäytön esittämiseksi ja ilmoittamatta viimeistään tuolloin, että todisteet todistusvoimaiseksi saattamisesta eivät olleet riittäviä.

53. LBBW väittää, että kysymys riidanalaisen päätöksen liitteen todistusvoimaiseksi saattamisesta oli käsiteltävänä jo silloin, kun määrättiin ensimmäinen prosessinjohtotoimi, joka koski tämän päätöksen täydellisen jäljennöksen toimittamista, sen liite mukaan lukien, ja tämä vahvistettiin toisella asian selvittämistoimella, jolla kehoitettiin toimittamaan päätös alkuperäisessä muodossaan. LBBW väittää, että koska unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö päätösten todistusvoimaiseksi saattamisesta on aiemmalta ajalta,¹¹ kriisinratkaisuneuvoston ja komission olisi pitänyt vedota tämän liitteen ja kyseisen päätöksen, viitekoodin ja ARES-järjestelmän väliseen yhteyteen asian selvittämistoimiin antamissaan vastauksissa. Se päättelee tästä, että unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan rikkomista koskeva peruste

¹¹ LBBW viittaa tältä osin 15.6.1994 annettuun tuomioon komissio v. BASF ym. (C-137/92 P, EU:C:1994:247) ja 6.4.2000 annettuun tuomioon komissio v. ICI (C-286/95 P, EU:C:2000:188).

on perusteeton ja että kriisinratkaisuneuvosto on joka tapauksessa kontradiktorista periaatetta noudattamatta esittänyt istunnossa uusia seikkoja ja väitteitä ilmoittamatta niistä alkuvaiheessa, minkä vuoksi LBBW:n oli mahdotonta esittää kantaansa.

54. LBBW lisää, että todisteiden vääristyneellä tavalla huomioon ottamista koskeva peruste on perusteeton, koska kriisinratkaisuneuvosto ei ole esittänyt näyttöä siitä, että allekirjoitettu riidanalainen päätös ja sen liite liittyivät erottamattomasti toisiinsa, ja tyytyy ehdottamaan esitettyjen asiakirjojen toisenlaista tulkintaa, samalla kun se kritisoi epämääräisesti unionin yleisen tuomioistuimen suorittamaa näytön arviointia. LBBW:n mukaan unionin yleinen tuomioistuin on ottamatta todisteita huomioon vääristyneellä tavalla todennut ensinnäkin, että saateasiakirjaan merkitty numero vastasi sisäistä viitekoodia, jolla ei ole todistusarvoa todistusvoimaiseksi saattamisen osalta, toiseksi, että tässä saateasiakirjassa mainittuja liiteasiakirjoja ei ollut yksilöity, ja kolmanneksi, että saateasiakirjassa mainittujen sanan ”ARES” ja viitteen välistä yhteyttä ei ollut näytetty toteen.

2. Asian arviointi

a) Kontradiktorisen periaatteen, oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevan oikeuden ja kriisinratkaisuneuvoston puolustautumisoikeuksien loukkaaminen viran puolesta huomioon otetun kanneperusteen seurauksena

55. Aluksi on tuotava esille, että valittajat eivät riitauta unionin yleisen tuomioistuimen mainitsemaa oikeuskäytäntöä, jonka mukaan tuomioistuimen on otettava viran puolesta huomioon oikeusjärjestyksen perusteisiin kuuluva kanneperuste, jos olennaisia menettelymääräyksiä on rikottu,¹² ja tämä rikkominen kattaa muun muassa toimen todistusvoimaiseksi saattamatta jättämisen.¹³

56. Tällä todistusvoimaiseksi saattamisella pyritään takaamaan oikeusvarmuus vahvistamalla hyväksytty teksti, jonka osalta on voitava varmuudella yksilöidä erityisesti sen tekijä ja sisältö. Olennaisten menettelymääräysten rikkominen voi johtaa päätöksen kumoamiseen ilman, että olisi tarpeen näyttää muuta vahinkoa toteen.¹⁴ Tätä oikeuskäytäntöä on sovellettu vuoden 2016 ennakkolisten vakaussmaksujen riitauttamisen yhteydessä¹⁵ mutta tällä perusteella julistetuista kumoamistuomioista ei ole valitettu unionin tuomioistuimeen.

¹² Unionin yleinen tuomioistuin viittaa valituksenalaisen tuomion 36 kohdassa 2.4.1998 annettuun tuomioon komissio v. Sytraval ja Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, 67 kohta); 30.3.2000 annettuun tuomioon VBA v. Florimex ym. (C-265/97 P, EU:C:2000:170, 114 kohta); 6.3.2003 annettuun tuomioon Westdeutsche Landesbank Girozentrale ja Land Nordrhein-Westfalen v. komissio (T-228/99 ja T-233/99, EU:T:2003:57, 143 kohta) ja 28.11.2019 annettuun tuomioon Banco Cooperativo Español v. SRB (T-323/16, EU:T:2019:822, 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

¹³ Ks. vastaavasti tuomio 15.6.1994, komissio v. BASF ym. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75 ja 76 kohta) ja tuomio 6.4.2000, komissio v. ICI (C-286/95 P, EU:C:2000:188, 40, 41 ja 51 kohta).

¹⁴ Ks. tuomio 6.4.2000, komissio v. ICI (C-286/95 P, EU:C:2000:188, 40–42 kohta).

¹⁵ Ks. tuomio 28.11.2019, Banco Cooperativo Español v. SRB (T-323/16, EU:T:2019:822); tuomio 28.11.2019, Portigon v. SRB (T-365/16, EU:T:2019:824) ja tuomio 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank v. SRB (T-377/16, T-645/16 ja T-809/16, EU:T:2019:823).

57. Tuomioistuimen viran puolesta huomioon ottama peruste on kaikkien perusteiden tavoin saatettava kontradiktoriseen menettelyyn, jossa asianosaiset voivat vaihtaa siitä näkemyksiään. Vaikka tämä näkemystenvaihto voi tapahtua prosessinjohtotoimien¹⁶ tai asian selvittämistoimien yhteydessä taikka suullisten kysymysten seurauksena,¹⁷ on vielä voitava osoittaa, että se on todella toteutunut.

58. Tässä tapauksessa LBBW ei tuonut esille kysymystä todistusvoimaiseksi saattamisesta kumoamisperusteena, vaikka vastauksessaan viimeiseen asian selvittämistoimeen se ilmoitti suhtautuvansa epäilyksellä ”päätöksentekomenettelyn turvallisuuteen ja liitteisiin sisältyvien tietojen todistusvoimaisuuteen”, koska ne toimitettiin digitaalisessa muodossa kriisinratkaisuneuvoston jäsenille, ja liitteen (Excel-muotoisen) tiedoston luonteeseen, kun sitä voidaan koska tahansa muuttaa, minkä vuoksi ”laskelman lopputuloksen paikkansapitävyyttä” ei voida taata ”edes [kriisinratkaisuneuvostossa]”.

59. Unionin yleiseltä tuomioistuimelta peräisin olevista asiakirjoista (prosessinjohtotoimi, asian selvittämistoimet, suullista käsittelyä varten laadittu kertomus, istunnon pöytäkirja, valituksenalainen tuomio) ei myöskään ilmene, että kyseinen tuomioistuin olisi nimenomaisesti saattanut perusteen sellaisenaan kontradiktoriseen menettelyyn, jossa asianosaiset voivat vaihtaa näkemyksiään.

60. Kriisinratkaisuneuvosto on kuitenkin valituksessaan ja unionin tuomioistuimessa pidetyssä istunnossa ilmoittanut, että kysymystä liitteen todistusvoimaiseksi saattamisesta käsiteltiin unionin yleisessä tuomioistuimessa pidetyssä istunnossa, sillä tämän syyn se on esittänyt perustellakseen viivästystä ARES-järjestelmää koskevien todisteiden esittämisessä.

61. On syytä muistaa, että unionin tuomioistuin on jo katsonut unionin yleisen tuomioistuimen loukanneen kontradiktorista periaatetta, kun se on kumonnut päätöksen omasta aloitteestaan huomioon ottamansa oikeusjärjestyksen perusteisiin kuuluvan perusteen nojalla kehottamatta asianosaisia ensin kirjallisen käsittelyn tai suullisen käsittelyn kuluessa esittämään huomautuksensa.¹⁸

62. Lisäksi on riidatonta, että asiakirjojen toimittamista koskevat pyynnöt koskivat riidanalaisen päätöksen täydellistä jäljennöstä, sen liite mukaan lukien, tiedostojen alkuperäisessä muodossa. Kuten tämän ratkaisuehdotuksen 56 kohdassa todetaan, todistusvoimaiseksi saattaminen koskee muun muassa tämän päätöksen sisältöä. Ei siis ole mahdollista seurata kriisinratkaisuneuvoston perusteluja, kun se väittää, että asiakirjojen toimittamista koskevilla pyynnöillä oli tarkoitus ainoastaan tarkistaa riidanalaisen päätöksen tekemiseen johtanut menettely eikä tämän päätöksen sisältöä. Se sitä paitsi toimitti saateasiakirjan omasta aloitteestaan asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa, jolloin oli kyse ainoastaan tämän päätöksen ja sen liitteen välisen yhteyden toteen näyttämisestä.

63. Näyttää siis siltä, että asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa toimitetut asiakirjat saatettiin kontradiktoriseen menettelyyn. Näin ollen on selvitettävä, voivatko asianosaisten ilmoitukset istunnon kulusta riittää osoittamaan, että niitä kehoitettiin ottamaan kantaa unionin yleisen tuomioistuimen viran puolesta huomioon ottamaan perusteeseen tässä istunnossa.

¹⁶ Ks. esim. tuomio 28.11.2019, Banco Cooperativo Español v. SRB (T-323/16, EU:T:2019:822, 22 kohta).

¹⁷ Ks. tuomio 12.7.2011, komissio v. Q (T-80/09 P, EU:T:2011:347, 141 kohta).

¹⁸ Ks. tuomio 2.12.2009, komissio v. Irlanti ym. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, 60 kohta).

64. Mielestäni tässä lähestytään todistelun äärirajoja siltä osin kuin on näytettävä toteen kehoitus osallistua kontradiktoriseen menettelyyn viran puolesta huomioon otetusta perusteesta. Koska unionin yleisen tuomioistuimen asiakirja-aineistossa ei ole minkäänlaista mainintaa siitä, että asianosaisille olisi ilmoitettu tästä viran puolesta huomioon otetusta perusteesta, ja koska unionin tuomioistuimella ei ole pääsyä unionin yleisen tuomioistuimen istunnon tallenteisiin,¹⁹ nähdäkseni asianosaisten unionin tuomioistuimessa esittämistä lausumista huolimatta ei ole mahdollista katsoa, että unionin yleinen tuomioistuin olisi noudattanut kontradiktorista periaatetta ja kunnioittanut kriisinratkaisuneuvoston puolustautumisoikeuksia ja oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin.²⁰

65. Näin ollen on tutkittava, onko unionin yleisen tuomioistuimen tekemällä virheellä ollut vaikutuksia, selvittämällä, onko niin, että vaikei kyseistä virhettä olisi tapahtunutkaan, asian käsittely ei olisi voinut johtaa muuhun lopputulokseen, jolloin kontradiktorisen periaatteen noudattamatta jättäminen ei olisi voinut vaikuttaa valituksenalaisen tuomion sisältöön eikä sillä siten olisi vahingoitettu kriisinratkaisuneuvoston etuja.²¹

66. Tarkasteltaessa kysymystä riidanalaisen päätöksen liitteen todistusvoimaiseksi saattamisesta on tukeuduttava toimitettuihin asiakirjoihin, ja tarkastelu edellyttää unionin yleisen tuomioistuimen tosiasiallista arviointia, jonka asianosaiset voivat riitauttaa.

67. Näin ollen ei voida pitää poissuljettuna, että unionin yleisen tuomioistuimen arviointi olisi voinut olla erilainen, jos kriisinratkaisuneuvostolle olisi annettu tilaisuus esittää huomautuksensa tämän liitteen todistusvoimaiseksi saattamisesta, ja että kontradiktorisen periaatteen noudattaminen olisi siten voinut vaikuttaa valituksenalaisen tuomion sisältöön.

68. Valituksenalainen tuomio on tällä perusteella kumottava.

b) Asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetyn saateasiakirjan ottaminen huomioon vääristyneellä tavalla

69. Unionin tuomioistuimen valta valvoa unionin yleisen tuomioistuimen tekemiä tosiseikkoja koskevia toteamuksia ulottuu muun muassa näiden asiakirja-aineistoon perustuvien toteamusten aineelliseen paikkansapitämättömyyteen, todisteiden vääristyneellä tavalla huomioon ottamiseen, niiden oikeudelliseen luonnehdintaan ja siihen, onko todistustaakkaa ja asian selvittämistä koskevia menettelysääntöjä noudatettu.²²

70. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kyse on tällaisesta vääristyneellä tavalla huomioon ottamisesta, jos unionin yleinen tuomioistuin on selvästi ylittänyt todisteiden kohtuullisen arvioinnin rajat,²³ ja tässä oikeuskäytännössä täsmennetään, että vääristyneellä tavalla huomioon

¹⁹ Ks. Naômé, C., *Le pourvoi devant la Cour de justice de l'Union européenne*, Larcier, Bryssel, 2016, 427 ja 428 kohta, s. 171 ja 172.

²⁰ Ks. tuomio 23.11.2016, Alsteens v. komissio (T-328/15 P, ei julkaistu, EU:T:2016:671, 39 ja 40 kohta).

²¹ Ks. analogisesti tuomio 17.12.2009, Uudelleenkäsitely M v. EMEA (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, 52 kohta); tuomio 14.12.2011, komissio v. Vicente Carbajosa ym. (T-6/11 P, EU:T:2011:747, 32 kohta) ja tuomio 23.11.2016, Alsteens v. komissio (T-328/15 P, ei julkaistu, EU:T:2016:671, 41 kohta).

²² Ks. mm. tuomio 29.11.2018, Bank Tejarat v. neuvosto (C-248/17 P, EU:C:2018:967, 37 kohta) ja tuomio 25.3.2021, Carvalho ym. v. parlamentti ja neuvosto (C-565/19 P, ei julkaistu, EU:C:2021:252, 36 kohta).

²³ Ks. mm. tuomio 10.2.2011, Activision Blizzard Germany v. komissio (C-260/09 P, EU:C:2011:62, 57 kohta).

ottamisen on ilmevä aineistosta selvästi ilman, että tosiseikastoa ja selvitysaineistoa on tarpeen ryhtyä arvioimaan uudelleen.²⁴ Ei riitä, että osoitetaan, että asiakirjaa voitaisiin tulkita eri tavalla kuin unionin yleinen tuomioistuin on sitä tulkinut.²⁵

71. Tässä tapauksessa tarkasteltaessa unionin yleisessä tuomioistuimessa asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitettyjä asiakirjoja on todettava, että asianosaiset eivät ole riitauttaneet sitä, että riidanalaisen päätöksen liitettä, jossa mainitaan kultakin laitokselta perittävät summat, ei ole allekirjoitettu – ei fyysisesti eikä sähköisesti – ja että siinä ei mainita mitään viitettä vaan ainoastaan päivämäärä 10.4.2017. Saateasiakirjassa ei myöskään täsmennetä, mitä asiakirjoja siihen on liitetty, minkä vuoksi niitä ei voida yksilöidä.

72. Unionin yleinen tuomioistuin on siis ottamatta todisteita huomioon vääristyneellä tavalla voinut katsoa, että riidanalaisen päätöksen liite ei liittynyt erottamattomasti tähän päätökseen, todettuaan ensin, että sitä ei ollut mahdollista varmuudella yhdistää tähän allekirjoitettuun päätökseen tai allekirjoitettuun saateasiakirjaan (toisin kuin kyseinen allekirjoitettu päätös, jonka numero on merkitty saateasiakirjaan) ja ettei myöskään ollut mahdollista varmistua siitä, että tämä liite oli todella liitetty riidanalaiseen päätökseen, tai siitä, mikä versio oli toimitettu kriisinratkaisuneuvoston jäsenille ja hyväksytty sähköisellä äänestyksellä.

73. Väite, jonka mukaan todisteet on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, voidaan näin ollen hylätä.

c) Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan rikkominen

74. Kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt työjärjestyksensä 85 artiklan 3 kohdan perusteella hyväksyä sen pyyntö näytön esittämiseksi, koska se ei ennen istuntoa tiennyt kysymyksen riidanalaisen päätöksen liitteen todistusvoimaiseksi saattamisesta olevan käsittelyn kohteena.

75. Unionin yleisen tuomioistuimen tämän määräyksen perusteella antamassa oikeuskäytännössä mainitaan kaksi tilannetta, joissa pyyntö näytön esittämiseksi voidaan hyväksyä: jos pyynnön esittäjällä ei voinut ennen menettelyn kirjallisen vaiheen päättymistä olla kyseisiä todisteita tai jos sen vastapuolen myöhään esittämien seikkojen vuoksi on perusteltua täydentää asiakirja-aineistoa kontradiktorisen periaatteen noudattamisen varmistamiseksi.²⁶

76. Unionin yleisessä tuomioistuimessa pidetyssä istunnossa kriisinratkaisuneuvosto esitti pelkän argumentin eikä uutta pyyntöä näytön esittämiseksi. Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohta ei näin ollen ollut sovellettavissa. Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan rikkomista koskeva väite voidaan hylätä.

²⁴ Ks. mm. tuomio 12.1.2017, Timab Industries ja CFPR v. komissio (C-411/15 P, EU:C:2017:11, 89 kohta).

²⁵ Ks. tuomio 10.2.2011, Activision Blizzard Germany v. komissio (C-260/09 P, EU:C:2011:62, 54 kohta).

²⁶ Ks. tuomio 5.3.2019, Pethke v. EUIPO (T-169/17, ei julkaistu, EU:T:2019:135, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

B Asiassa C-584/20 P esitetty toinen valitusperuste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen ottaessaan ilman perusteluja tutkittavaksi delegoidusta asetuksesta 2015/63 esitetyn oikeudenkäyntiväitteen

1. Asianosaisten lausumat

77. Komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen ottaessaan delegoidusta asetuksesta 2015/63 esitetyn oikeudenkäyntiväitteen tutkittavaksi. Komission mukaan tähän delegoituun asetukseen sisältyvät mahdolliset oikeudelliset virheet johtuvat ylemmän tasoisista säädöksistä eli asetuksesta N:o 806/2014 ja direktiivistä 2014/59, minkä vuoksi LBBW:n olisi pitänyt riitauttaa myös näiden tekstien, joita delegoidulla asetuksella 2015/63 vain ”täydennetään” SEUT 290 artiklan 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla, laillisuus.

78. Komissio väittää, että valituksenalaisen tuomion perustelut ovat puutteelliset, koska siinä on käytetty ilmaisuja ”osaksi” tai ”muun muassa”, mikä johtaa epäselvyyteen siitä, mitä muutoksia delegoituun asetukseen 2015/63 pitäisi tehdä.

79. Komissio vaatii joka tapauksessa lainvastaisuusväitteen asiakysymyksen tutkimista.

80. Kriisinratkaisuneuvosto tukee komission lausumia.

81. LBBW katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti ottanut tutkittavaksi delegoidun asetuksen 2015/63 4–7 ja 9 artiklasta ja tämän delegoidun asetuksen liitteestä I esitetyn lainvastaisuusväitteen, sillä nämä säännökset eivät perustu direktiivin 2014/59 ja asetuksen N:o 806/2014 pakottaviin säännöksiin.

82. LBBW:n mukaan direktiivin 2014/59 103 artiklan, joka koskee vakaussmaksujen laskentaa ohjaavia periaatteita, 2 ja 7 kohdassa tai asetuksen N:o 806/2014 69 artiklan 1 kohdassa ja 70 artiklan 2 kohdassa, jotka koskevat tavoitetasoa ja vuotuista ylärajaa, ei veloiteta mukauttamaan vakaussmaksuja riskiprofiilin perusteella viittaamalla kaikkien muiden vakaussmaksuja suorittavien laitosten riskiprofiiliin. Näissä säännöksissä jätetään päinvastoin komissiolle harkintavaltaa, jonka perusteella se voi delegoidun asetuksen 2015/63 antaessaan hyväksyä mukauttamismenetelmän, jossa otetaan huomioon ainoastaan asianomaisen laitoksen tiedot, kuten mikrotason vakavaraisuusvalvonnan ja talletusten vakuusjärjestelmien rahoitusosuuksien laskennan yhteydessä.

83. LBBW:n mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaate ja suhteellisuusperiaate eivät myöskään velvoita suorittamaan vertailua, sillä niitä noudatetaan yhtä hyvin laskentamenetelmällä, joka perustuu pelkästään asianomaisen laitoksen tietoihin. Tällä menetelmällä voidaan lisäksi kunnioittaa sen oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan.

84. LBBW katsoo, että valituksenalainen tuomio on riittävän perusteltu, jotta unionin tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa, koska ilmaisujen ”osaksi” ja ”muun muassa” käyttö osoittaa, että unionin yleisen tuomioistuimen tarkastelu on rajoittunut delegoidun asetuksen 2015/63 laillisuuteen, ja koska lainvastaisuuden seurausten arviointi kuuluu komission toimivaltaan.

85. Toissijaisesti LBBW katsoo, että riidanalaiseen päätökseen liittyy vakavia perustelujen puutteita, jotka johtuvat yksinomaan kriisinratkaisuneuvoston huonosta hallinnosta, delegoidun asetuksen 2015/63 lainvastaisuudesta riippumatta, sillä kriisinratkaisuneuvosto ei ole perustellut sille annetun harkintavallan käyttöä.

2. Asian arviointi

86. Toisin kuin komissio katsoo, kysymykset, jotka liittyvät siihen, onko delegoidulla asetuksella 2015/63 noudatettu ylemmän tasoisia normeja, joita ei ole riitautettu ensimmäisessä oikeusasteessa nostetussa kanteessa, eivät koske lainvastaisuusväitteen tutkittavaksi ottamista vaan sen asiasisällön tutkimista. Unionin yleistä tuomioistuinta, joka on käsitellyt tätä kysymystä lainvastaisuusväitteen asiasisältöä arvioidessaan, ei siten voida kritisoida tältä osin, ja väite voidaan hylätä.

87. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin on joka tapauksessa katsonut perustellusti, että komission delegoidussa asetuksessa 2015/63 valitsemaa mukauttamismenetelmää ei edellytetty direktiivin 2014/59 ja asetuksen N:o 806/2014 säännöksissä. Ainoat näihin säännöksiin perustuvat kriteerit, jotka rajoittavat komission harkintavaltaa riskiin mukauttamisen osalta, ovat seuraavat:

- vuotuinen tavoitetaso, joka on vähintään 1 prosentti suojattujen talletusten määrästä²⁷
- vuotuisten rahoitusosuuksien kokonaismäärä, joka on korkeintaan 12,5 prosenttia tästä vuotuisesta tavoitetasosta,²⁸ ja
- ”riskiprofiiliin mukautettu vakaumaksu, joka perustuu direktiivin [2014/59] 103 artiklan 7 kohdassa säädettyihin perusteisiin^[29] ja jossa otetaan huomioon suhteellisuusperiaate luomatta vääristymiä jäsenvaltioiden pankkialan rakenteiden välille”.³⁰

88. Nämä kriteerit eivät sellaisinaan estä turvautumasta johonkin muuhun mukauttamismenetelmään, kuten esimerkiksi pelkästään asianomaisen laitoksen riskitietoihin perustuvaan menetelmään, edellyttäen, että tämän jälkeen yksilölliset vakaumaksut mukautetaan suhteellisesti, jotta päästään vuotuisen tavoitetason vaadittuun osuuteen. Riski-indikaattorien lukumäärällä ei myöskään ole tältä kannalta merkitystä, koska ne painotetaan keskenään.

89. Väite, jonka mukaan valituksenalaisen tuomion 129 ja 147 kohdassa on esitetty lainvastaisuusväitteestä puutteelliset perustelut, voidaan niin ikään hylätä, sillä unionin yleinen tuomioistuin on perustellut laajasti sitä, miten kriisinratkaisuneuvoston delegoidun asetuksen 2015/63 nojalla soveltama laskentamenetelmä oli tehty läpinäkyväksi turvautumalla kolmansien laitosten tietoihin, jotka eivät olleet saatavilla, ilman että tätä menetelmää olisi edellytetty direktiivin 2014/59 tai asetuksen N:o 806/2014 säännöksissä. Unionin yleinen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 140 kohdassa, että se, että lainvastaisuusväite kohdistui ainoastaan delegoituun asetukseen 2015/63, ei estänyt toteamasta, että ennakollisten vakaumaksujen laskentamenetelmä oli lainvastainen, ”ainakin siltä osin kuin

²⁷ Ks. asetuksen N:o 806/2014 69 artiklan 1 kohta.

²⁸ Ks. asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohta.

²⁹ Niitä on kahdeksan.

³⁰ Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan b alakohta.

oli kyse kyseinen menetelmän siitä osasta, joka koskee kyseisessä delegoidussa asetuksessa määritettyä riskiprofiiliin perustuvaa mukauttamista”. Unionin yleisen tuomioistuimen tarkastelu on näin ollen koskenut ainoastaan delegoidun asetuksen 2015/63 laillisuutta koskevaa kysymystä.

90. Asiassa C-584/20 P esitetty toinen valitusperuste voidaan siis hylätä perusteettomana.

C Asiassa C-584/20 P esitetty kolmas valitusperuste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti asetuksen N:o 806/2014 69 artiklan 1 kohtaa ja 70 artiklan 2 kohtaa tavoitetaso ja vuotuisen perusrahoitusosuuden osalta

1. Asianosaisten lausumat

91. Komissio kritisoi unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on päättellyt, että 12,5 prosentin (vuotuista) enimmäismäärää tavoitetasosta, joka on saavutettava vuonna 2023, ei voida saavuttaa laskemalla tietyltä vuodelta suoritettavien ennakollisten vakaussmaksujen kokonaismäärä.

92. Komissio väittää, että sekä kokonaistavoitetaso (vähintään 1 prosentti suojattujen talletusten määrästä³¹) että vuotuiset tavoitetasot (korkeintaan 12,5 prosenttia kokonaistavoitetasosta, sillä tavoitetaso on saavutettava kahdeksassa vuodessa³²) on ymmärrettävä vertailulukuna, joka on välttämättä laskettava etukäteen, ja että kriisinratkaisuneuvostolla ei pelkkänä virastona ollut toimivaltaa muuttaa niitä. Tästä syystä on tarpeen jakaa tämä vuosittain vahvistettu määrä suhteellisesti kaikkien asianomaisten laitosten välillä, mikä komission mukaan oikeuttaa laskentamenetelmän, joka on vahvistettu niiden periaatteiden mukaisesti, joihin se tukeutuu.

93. LBBW katsoo, että asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan perusteella voidaan laskea vuotuisten ennakollisten vakaussmaksujen kokonaismäärä, joka on alle 12,5 prosenttia kokonaistavoitetasosta. Sen mukaan tämän asetuksen 69 artiklan 2 kohdassa on nimenomaisesti jätetty kriisinratkaisuneuvostolle harkintavaltaa, kun siinä säädetään, että ”kriisinratkaisurahastoon kerätyt vakaussmaksut jaksetaan – – ajallisesti mahdollisimman tasaisesti, kunnes tavoitetaso saavutetaan, ottaen kuitenkin asiaankuuluvasti huomioon suhdannevaiheen ja vakaussmaksujen myötäsiklisyyden mahdollinen vaikutus vakaussmaksuja suorittavien laitosten rahoitusasemaan”.

94. LBBW lisää, että delegoidun asetuksen 2017/747 3 artiklan 1 ja 4 kohdassa säädetään arviointiperusteista, jotka koskevat suhdannevaihetta ja sitä, miten vakaussmaksujen myötäsiklisyyys vaikuttaa näiden laitosten rahoitusasemaan, sekä edellytyksistä, joiden täyttyessä kriisinrahoitusneuvosto voi vahvistaa vuotuisten vakaussmaksujen tason, joka on alhaisempi kuin vuotuisten vakaussmaksujen keskimääräinen taso. LBBW:n mukaan näiden kahden seikan perusteella voidaan todeta, että kriisinratkaisuneuvostolla on harkintavaltaa ja että 12,5 prosentin määrää tavoitetasosta voidaan tietyin edellytyksin tarkistaa alaspäin.

2. Asian arviointi

95. Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan selvästä sanamuodosta ilmenee, että ennakollisten vakaussmaksujen vuotuinen kokonaismäärä ei saa ylittää 12,5:tä prosenttia tavoitetasosta. Jos pitäydytään vain tässä seikassa, unionin yleisen tuomioistuimen

³¹ Asetuksen N:o 806/2014 69 artiklan 1 kohta.

³² Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohta.

valituksenalaisen tuomion 139 kohdassa esittämää toteamusta, jonka mukaan tässä artiklassa ei kielletä ennakollisten vakauseräyksen sellaista kokonaismäärää, joka kyseisen vuoden osalta olisi vähemmän kuin 12,5 prosenttia tavoitetasosta, ei voida kiistää.

96. Sen sijaan voidaan hylätä väite, jonka mukaan tämän asetuksen 69 artiklan 1 kohdasta – jossa säädetään kokonaistavoitetasosta, joka on ”vähintään 1 prosentti kaikissa osallistuvissa jäsenvaltioissa toimiluvan saaneiden luottolaitosten suojattujen talletusten määrästä” – seuraisi, että 12,5 prosentin vuotuinen määrä tästä tavoitetasosta on samalla sekä ”vähimmäismäärä” että ”enimmäismäärä”.

97. Tällä väitteellä olisi merkitystä vain, jos kokonaistavoitetaso vahvistettaisiin kerralla kahdeksan vuoden ajanjakson alussa ja jaettaisiin kahdeksaan yhtä suureen 12,5 prosentin osaan.

98. Näin ei kuitenkaan ole, sillä delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 2 kohdan mukaan ”kriisinratkaisuviranomaisen on vahvistettava 1 kohdassa tarkoitettu vuotuinen rahoitusosuus kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn vuotuisen tavoitetason perusteella – – ja käyttäen vahvistamisen perustana neljännesvuosittain laskettua kaikkien kyseisen viranomaisen alueella toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten keskimäärää edellisenä vuonna”. Vuotuinen tavoitetaso riippuu siten edellisen vuoden suojattujen talletusten keskimäärästä, joka voi vaihdella.³³

99. Kuten LBBW osoittaa, vaikka kriisinratkaisuneuvostolla ei ole toimivaltaa vahvistaa tavoitetasoa, joka on alle 1 prosentti, tai vuotuisten vakauseräyksen kokonaismäärää, joka on yli 12,5 prosenttia, sillä on kuitenkin tarvittavat valtuudet ottaakseen huomioon yhtäältä suhdannevaiheen ja sen, miten vakauseräyksen myötäsyklisyys mahdollisesti vaikuttaa niitä suorittavien laitosten rahoitusasemaan, jaksakseen vuotuiset vakauseräykset mahdollisimman tasaisesti³⁴ ja toisaalta varovaiset ennusteet, joiden perusteella tavoitetaso voidaan saavuttaa alkuvaiheen päättymiseen mennessä, vahvistaakseen vuotuisten vakauseräyksen tason, joka on vuotuisten vakauseräyksen keskimääräistä tasoa alhaisempi.³⁵

100. Mikään ei siten estä kriisinratkaisuneuvostoa vahvistamasta vuotuisten vakauseräyksen kokonaismäärää alle 12,5 prosenttiin tavoitetasosta. Asiassa C-584/20 P esitetty kolmas valitusperuste pitäisi näin ollen hylätä perusteettomana.

³³ Komission on tarkasteltava uudelleen tätä vaihtelevuutta kolmen vuoden välein asetuksen N:o 806/2014 94 artiklan 1 kohdan a alakohdan vi alakohdan nojalla sen arvioimiseksi, ”onko otettava käyttöön kriisinratkaisurahastoa koskeva ehdoton vähimmäismäärä, jotta vältetään kriisinratkaisurahastoon maksettavien rahoitusvarojen heilahtelut ja varmistetaan kriisinratkaisurahaston rahoituksen vakaus ja riittävyys”.

³⁴ Ks. asetuksen N:o 806/2014 69 artiklan 2 kohta ja delegoidun asetuksen 2017/747 3 artiklan 1 kohta.

³⁵ Ks. delegoidun asetuksen 2017/747 3 artiklan 4 kohta.

D Asiassa C-584/20 P esitetty neljäs valitusperuste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti delegoidun asetuksen 2015/63 4–7 ja 9 artiklaa ja liitettä I siltä osin kuin vakuusmaksujen mukauttamista riskiprofiiliin on luonnehdittu ”keskinäisriippuvaiseksi”

1. Asianosaisten lausumat

101. Komissio kritisoi unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 100 kohdassa luonnehtinut laskentaa väistämättä läpinäkyvämmäksi siltä osin kuin se on ”keskinäisriippuvaisessa suhteessa [luottamuksellisiin] tietoihin”. Komission mukaan unionin yleinen tuomioistuin on sekoittanut perusrahoitusosuuksien, jotka ovat toisiinsa nähden ”keskinäisriippuvaisessa suhteessa”, sillä ne määritetään suhteellisesti, laskennan ja niiden riskitasoon mukauttamisen, joka vastaa erilaista laitosten välistä vertailumenetelmää. Tämä vertailu perustuu riskikorjausta koskeviin säännöksiin (muun muassa delegoidun asetuksen 2015/63 liitteessä I olevan 2 vaiheen 3 kohtaan).

102. Komissio väittää myös, että valituksenalaisen tuomion perustelut ovat puutteelliset siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin on todennut delegoidun asetuksen 2015/63 tietyt artikkelit lainvastaisiksi täsmentämättä, mikä lainvastaisuus kuhunkin niistä liittyy.

103. LBBW toteaa, että komission valituksenalaisen tuomion kritisoimiseksi esittämä erottelu vertailun ja keskinäisriippuvuuden välillä on keinotekoinen, sillä riskiprofiiliin mukauttaminen edellyttää tietojen vertailua tai keskinäisriippuvuutta. Se katsoo myös, että asetuksen N:o 806/2014 69 artiklan 1 kohdassa ja 70 artiklan 2 kohdassa ei edellytetä läpinäkyvämmän menetelmän käyttämistä. Komissio olisi voinut saman oikeusperustan nojalla hyväksyä laitoksen riskiprofiilin arvioinnin pelkästään tätä laitosta koskevien tietojen perusteella talletusten vakuusjärjestelmien osalta perittävien rahoitusosuuksien tapaan.

104. Lopuksi LBBW katsoo, että valituksenalainen tuomio on tämän kysymyksen osalta perusteltu riittävästi.

2. Asian arviointi

105. Sen perusteella, että komission laitosten riskiprofiilin arvioimiseksi hyväksymää menetelmää luonnehditaan joko muiden laitosten tietoihin nähden ”keskinäisriippuvaiseksi” tai laitosten tietoja ”vertailevaksi”, voidaan olettaa, että riskiprofiilin arviointimenetelmissä noudatetaan erilaista lähestymistapaa.

106. ”Vertailu” voisi nimittäin viitata tilanteeseen, jossa riskiprofiilit lasketaan pelkästään kyseessä olevan laitoksen tietojen perusteella, minkä jälkeen niitä verrataan keskenään, kun taas ”keskinäisriippuvuus” voisi viitata tilanteeseen, jossa riskiprofiilit lasketaan kyseessä olevan laitoksen ja kolmansien laitosten tietojen perusteella, minkä jälkeen niitä verrataan keskenään.

107. Siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin on todennut, että laskentamenetelmä pitää sisällään kolmansien laitosten luottamuksellisia tietoja, mitä ei ole riitautettu, mielestäni näyttää siltä, että se on oikeudellista virhettä tekemättä katsonut, että laskentamenetelmä oli keskinäisriippuvainen.

108. Laskentamenetelmän luonnehdinnalla ei myöskään ole vaikutusta unionin yleisen tuomioistuimen toteamukseen siitä, että tämä kolmansien osapuolten luottamuksellisiin tietoihin perustuva menetelmä on läpinäkymätön.

109. Komissio ei ole esittänyt näyttöä siitä, että delegoidussa asetuksessa 2015/63 tehtyä valintaa edellytettiin direktiivissä 2014/59 tai asetuksessa N:o 806/2014, sillä se tyytyy vetoamaan tämän delegoidun asetuksen liitteeseen I, jonka unionin yleinen tuomioistuin on todennut lainvastaiseksi.

110. Väite, joka koskee valituksenalaisen tuomion perusteluja, voidaan jättää tutkimatta siltä osin kuin komissio ei ole perustellut kritiikkiään.

111. Asiassa C-584/20 P esitetty neljäs valitusperuste voidaan siis osittain jättää tutkimatta ja osittain hylätä perusteettomana.

E Asiassa C-584/20 P esitetty viides valitusperuste ja asiassa C-621/20 P esitetty toinen valitusperuste, joiden mukaan unionin yleinen tuomioistuin on laajentanut virheellisesti SEUT 296 artiklaan perustuvaa perusteluvelvollisuutta ja rikkonut perusoikeuskirjan 47 artiklaa

1. Asianosaisten lausumat

112. Komission ja kriisinratkaisuneuvoston mukaan valituksenalaisen tuomion perustelut ovat riittämättömät, sillä unionin yleinen tuomioistuin on hyväksynyt delegoidun asetuksen 2015/63 useita säännöksiä koskevan lainvastaisuusväitteen yhtenä kokonaisuutena täsmentämättä, miten kukin säännös vaikutti osaltaan laskentamenetelmän läpinäkymättömyydestä seuraavaan lainvastaisuuteen. Perustelut ovat niiden mukaan lisäksi ristiriitaiset, sillä unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy tietojen luottamuksellisuuden ja mahdollisuuden riitauttaa laskentamenetelmän tietyt seikat, samalla kun se pitää tätä menetelmää läpinäkymättömänä.

113. Valittajat katsovat, että unionin yleinen tuomioistuin on jättänyt huomiotta perusteluja koskevan SEUT 296 artiklan ulottuvuuden.

114. Ne katsovat ensinnäkin, että perustelut ovat riittävät, jos päätöksestä ilmenevät selvästi tähän päätökseen johtaneet päättely ja menettelytapa, jolloin ratkaisevia ovat hyväksytyt arviointiperusteet ja niiden soveltamisen syyt.³⁶ Ne lisäävät, että tämä ei merkitse sitä, että sillä, jolle päätös on osoitettu, olisi mahdollisuus tarkistaa suoritettujen laskelmien oikeellisuus. Ne katsovat, että delegoitu asetus 2015/63 täyttää nämä vaatimukset, kun se mahdollistaa riittävän perusteltujen päätösten antamisen.

115. Kriisinratkaisuneuvosto lisää, että SEUT 296 artiklassa tarkoitettua perusteluvelvollisuutta, joka vastaa perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan c alakohdassa vahvistettua oikeutta ja jolla turvataan perusoikeuskirjan 47 artiklassa tarkoitettu oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan, voidaan rajoittaa, kuten kaikkia EUT-sopimukseen perustuvia perusvapauksia. Kriisinratkaisuneuvoston mukaan SEUT 339 artiklaan perustuva salassapitovelvollisuus ja erityisesti velvollisuus kunnioittaa liikesalaisuuksia kuuluu näihin rajoituksiin. Se katsoo, että valittu laskentamenetelmä

³⁶ Komissio viittaa tältä osin 21.12.2016 annettuun tuomioon Club Hotel Loutraki ym. v. komissio (C-131/15 P, EU:C:2016:989, 51, 52 ja 55 kohta).

johtaa riittävän perusteltuihin päätöksiin, minkä lisäksi sillä voidaan taata liikesalaisuuksien riittävä suoja. Se lisää, että unionin tuomioistuin on jo katsonut, että EKP:n neuvoston asioiden käsittelystä laadittuihin pöytäkirjoihin tutustumista koskevan oikeuden epäämisperusteissa ei ollut ”esitettävä perusteluja, joiden perusteella oli mahdollista ymmärtää ja tarkistaa”, millä tavoin oikeus tutustua näihin tietoihin olisi vahingoittanut yleistä etua.³⁷

116. Toiseksi riidanalaisen päätökset perustelut ovat riittävät varsinkin siksi, että luottamukselliset tiedot eivät todellisuudessa ole ratkaisevia yksilöllisen vakaumaksun laskennan kannalta tietojen laajamittaisen käsittelyn vuoksi. Mahdollisella virheellä näissä tiedoissa ei siten olisi mitään vaikutusta yksilöllisiin vakaumaksuihin eivätkä ne siis vahingoittaisi laitosten välistä vilpittöntä kilpailua.

117. Kriisinratkaisuneuvosto toteaa, että jos nämä tiedot pitäisi ilmaista, perusteluvelvollisuutta ja liikesalaisuuksien kunnioittamista koskevien vaatimusten yhteensovittamiseksi ne voitaisiin ilmaista unionin yleiselle tuomioistuimelle ja unionin tuomioistuimelle, kuten rajoittavien toimenpiteiden osalta tapahtuu.³⁸

118. Komissio katsoo, että tämä tietojen ilmaiseminen unionin yleiselle tuomioistuimelle voisi koskea vain yksittäistapausta koskevan päätöksen kannalta ratkaisevia tietoja, mistä ei ole kyse näiden laajamittaisen käsittelyn kohteena olevien luottamuksellisten tietojen tapauksessa.

119. Kolmanneksi tätä ratkaisua, jolla varmistetaan perusteluja koskevan vaatimuksen ja liikesalaisuuksien kunnioittamisen välinen tasapaino, sovelletaan useilla unionin oikeuden aloilla, kun luottamuksellisia tietoja käsittävään päätöksentekomenettelyyn liittyy harkintavaltaa (julkiset hankinnat, kilpailuoikeus, unionin henkilöstö, polkumyynnin vastaiset toimenpiteet), ja sitä voitaisiin soveltaa ennakkolisiin vakaumaksuihin siltä osin kuin se mahdollistaa riittävän tuomioistuinvalvonnan, sillä unionin yleisen tuomioistuimen ei ole laskettava näitä vakaumaksuja uudelleen.

120. Neljänneksi kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että delegoidussa asetuksessa 2015/63 määritetty laskentamenetelmä ei ole läpinäkyvä.

121. Se täsmentää, että SEUT 296 artikla, jossa asetetaan päätöksen perusteluja eikä sen päätösoosan sisältöä koskeva menettelyvaatimus, ei vaikuta olevan asianmukainen oikeusperusta tämän delegoidun asetuksen pätevyyden arvioimiseksi.

122. Kriisinratkaisuneuvosto lisää, että unionin lainsäätäjä on harkintavaltansa nojalla päättänyt ”kiinteä tavoite + suhteellinen jako” -menetelmään, jolla voidaan määrittää mahdollisimman tarkasti etukäteen vakaumaksujen kokonaismäärä ja jakaa tämä määrä tasapuolisesti vakaumaksuja suorittavien laitosten välillä, jolloin huomioon otetaan niiden koko ja riskitekijä. Se väittää, että verotuksen alalla käytetty ”ehdottoman yksilöllinen” laskentamenetelmä ei täytä kiinteän ja ennakoitavan tavoitteen edellytystä.

³⁷ Kriisinratkaisuneuvosto viittaa 19.12.2019 annettuun tuomioon EKP v. Espírito Santo Financial (Portugal) (C-442/18 P, EU:C:2019:1117, 47 kohta) ja 21.10.2020 annettuun tuomioon EKP v. Estate of Espírito Santo Financial Group (C-396/19 P, ei julkaistu, EU:C:2020:845, 54 kohta).

³⁸ Kriisinratkaisuneuvosto viittaa 3.9.2008 annettuun tuomioon Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio (C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461).

123. Kriisinratkaisuneuvosto esittää, että hyväksytty menetelmä käsittää seitsemän vaihetta, joista ainoastaan kolmessa turvaudutaan kolmansien osapuolten luottamuksellisiin tietoihin ja jotka ovat samat kaikissa vakaussmaksujen laskelmissa. Nämä kolme vaihetta ovat seuraavat:

- vahvistetaan vuotuinen tavoitetaso (vaihe 2)
- luodaan riskiluokat laitoksille, joilla on samankaltainen riskiprofiili (diskretointi) (vaihe 4) ja
- lasketaan yhteinen nimittäjä, joka saadaan laskemalla yhteen kaikki mukautetut vuotuiset rahoitusosuudet ja jota käytetään laskettaessa kunkin laitoksen maksettavaksi tuleva osuus vuotuisesta tavoitetasosta (vaihe 6).

124. Kriisinratkaisuneuvosto lisää, että kullekin vakaussmaksuja suorittavalle laitokselle toimitetussa yhdenmukaistetussa liitteessä esitetään avoin selitys sen riskiluokkaan osoittamiselle, minkä perusteella se voi sijoittaa itsensä suhteessa muihin vakaussmaksuja suorittaviin laitoksiin, vaikka näiden luokkien luomiseen ja kalibroimiseen käytetyt kolmansien osapuolten tiedot ovat edelleen luottamuksellisia. Yhdistettyjä lisätietoja julkaistaan kriisinratkaisuneuvoston verkkosivuilla, joilla esitettyjen tietojen määrä on vuotta 2017 seuranneiden vuosien aikana kasvanut entisestään.

125. LBBW katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on perustellut riittävästi ratkaisunsa eikä ole esittänyt ristiriitaisia perusteluja delegoidun asetuksen 2015/63 tiettyjen säännösten lainvastaisuuden osalta, sillä se on selittänyt, miten riskiprofiiliin perustuvan mukautuksen perusrakenne on virheellinen, jolloin tämä virhe rasittaa kaikkia rahoitusosuuden tämän osan laskelmaan sovellettavia säännöksiä, vaikka tiettyjä menetelmään liittyviä seikkoja voidaan riitauttaa erikseen.

126. LBBW katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on arvioinut asianmukaisesti kriisinratkaisuneuvostolle asetetun perusteluvelvollisuuden laajuutta siten, että sen oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan on taattu, ja kiistää kaikki valittajien muutoksenhakuasteessa esittämät argumentit.

127. Se katsoo ensinnäkin, että salassapitovelvollisuutta ei voida tulkita niin laajasti, että sillä poistettaisiin perusteluvelvollisuuden olennainen sisältö,³⁹ kuten tässä tapauksessa on tehty laskelmassa käytettyjen asianomaisten laitosten, tietojen ja yksilöllisten olosuhteiden suuren lukumäärän johdosta.

128. Se täsmentää, ettei ole olemassa velvollisuutta sovittaa perusteluja ja luottamuksellisuutta yhteen⁴⁰ ja että lisäksi komissio olisi voinut toisen laskentamenetelmän valitsemalla välttää ristiriidan näiden kahden primaarioikeudessa suojatun periaatteen välillä ja vähentää virheiden, joita ei voida sellaisinaan todentaa, riskiä.

129. Toiseksi LBBW väittää, että komission esittämä peruste, jonka mukaan 3 500 laitosta koskevilla tiedoilla ei ole vaikutusta, on jätettävä tutkimatta muutoksenhakuvaiheessa esitettynä uutena perusteena. Se lisää, että tämä peruste ei ole perusteltu, koska sen riskiprofiilin arviointi riippuu kaikkien näiden laitosten luottamuksellisista tiedoista.

³⁹ LBBW viittaa 21.12.2016 annettuun tuomioon Club Hotel Loutraki ym. v. komissio (C-131/15 P, EU:C:2016:989, 48 ja 51 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

⁴⁰ LBBW viittaa 13.3.1985 annettuun tuomioon Alankomaat ja Leeuwarder Papierwarenfabriek v. komissio (296/82 ja 318/82, ei julkaistu, EU:C:1985:113, 18 ja 27 kohta).

130. Kolmanneksi se väittää, että kilpailuasioissa määrättäviin sakkoihin sovellettavalla oikeuskäytännöllä ei ole merkitystä, sillä sakoilla on oltava varoittava vaikutus, mikä edellyttää, että komissiolla on harkintavaltaa yritysten toiminnan ohjailemiseksi. Se lisää, että julkisten hankintojen, kilpailuoikeuden, virkamieskilpailujen ja polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden alalla mainittua oikeuskäytäntöä – siltä osin kuin se koskee oikeushenkilöiden tai luonnollisten henkilöiden välisiä kilpailutilanteita – ei myöskään voida soveltaa sen tilanteeseen, jossa sen on suoritettava merkittävä rahoitusosuus. Sen mukaan perustelujen on oltava sitä yksityiskohtaisempia, mitä merkittävämpää harkintavaltaa käytetään, mikä pätee ennakollisten vakaussmaksujen laskennan tapauksessa. Kriisinratkaisuneuvoston mainitsema oikeuskäytäntö, joka koskee oikeutta tutustua tiettyihin EKP:n asiakirjoihin, selittyy kyseiseen toimielimeen sovellettavilla erityisillä säännöksillä.

131. Neljänneksi se vaatii, että väite, jolla valittajat kyseenalaistavat unionin yleisen tuomioistuimen päätöksen riittämättömistä perusteluista tekemät tosiseikkoja koskevat toteamukset, on jätettävä tutkimatta.

132. Tällaista riittämättömyyttä ei voida korjata asian käsittelyn vaiheessa, kuten kriisinratkaisuneuvosto ehdottaa, ilman että rajoittavista toimenpiteistä 3.9.2008 annettua tuomiota Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto⁴¹ voitaisiin soveltaa analogisesti. Unionin yleinen tuomioistuin toteaa perustellusti, että tätä terrorismin torjunnan yhteydessä annettua oikeuskäytäntöä ei voida ulottaa koskemaan pankkiunionia koskevia asioita. Vaikka kaikki luottamukselliset tiedot olisivat olleet unionin yleisen tuomioistuimen käytettävissä, se ei olisi voinut tarkistaa laskelmaa, sillä sen käytettävissä ei ole asianmukaista ohjelmistoa.

133. LBBW täsmentää, että vaikka kriisinratkaisuneuvoston mukaan ennakollisten vakaussmaksujen vahvistamista koskevien päätösten perustelut ovat kehittyneet vuodesta 2017, tämä kehitys vain tukee näyttöä siitä, että riidanalaista päätöstä ei ole perusteltu, eivätkä vakaussmaksuja suorittavat laitokset voi edelleenkään tarkistaa niitä koskevien laskelmien oikeellisuutta.

134. Viidenneksi LBBW toteaa, että kun kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa, että ”kiinteä tavoite + suhteellinen jako” -menetelmä on ainoa menetelmä, jossa otetaan huomioon direktiivin 2014/59 ja asetuksen N:o 806/2014 vaatimukset, se ei täytä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 169 artiklan 2 kohdassa asetettuja edellytyksiä, koska se ei täsmennä, mitkä valituksenalaisen tuomion kohdat riitautetaan.

135. LBBW lisää, että vaatimukset lopullisesta tavoitetasosta ja vuotuisesta enimmäismäärästä eivät edellytä turvautumista komission valitsemaan menetelmään, sillä Euroopan pankkiviranomainen (EPV) on talletusten vakuusjärjestelmän rahoittamiseksi suoritettavia pankkien rahoitusosuuksia tarkastellessaan antanut ohjeita, joissa esitetään useita mahdollisia laskentamenetelmiä. Esimerkiksi Saksassa on näiden ohjeiden mukaisesti päätetty mukautuksesta riskiprofiilin perusteella siten, että huomioon otetaan ainoastaan kunkin vakaussmaksuja suorittavan laitoksen riskiprofiili. Tällaista laskentatapaa ei myöskään edellytetä direktiivissä 2014/59 tai asetuksessa N:o 806/2014, eivätkä sitä edellytä liioin yhdenvertaisen kohtelun periaate ja suhteellisuusperiaate.

⁴¹ C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461.

2. Asian arviointi

136. Nähdäkseni valituksenalaisen tuomion perusteluja koskeva kritiikki voidaan torjua helposti. Nämä perustelut ovat riittävät riidanalaisen päätöksen osalta, sillä valittajat ovat voineet riitauttaa unionin yleisen tuomioistuimen päättelyn. Nämä valituksenalaisen tuomion perustelut eivät myöskään ole ristiriitaisia, sillä se, että laskelman tietyt vaiheet voidaan riitauttaa, ei estä katsomasta, että laskentamenetelmä on kokonaisvaltainen ja kokonaisuudessaan kyseenalainen.

137. Siltä osin kuin kyse on kriisinratkaisuneuvoston velvollisuudesta perustella riidanlainen päätös, kriisinratkaisuneuvosto ja komissio vastustavat unionin yleisen tuomioistuimen ja LBBW:n näkemystä, jonka mukaan sen, jolle ennakollista vakaumaksua koskeva päätös on osoitettu, on voitava tarkistaa sen vakaumaksun määrään johtanut laskelma.

138. On syytä muistaa, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan on niin, että vaikka SEUT 296 artiklassa edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen tehneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimi koskee, selviävät toteutettujen toimenpiteiden syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimen laillisuuden, perusteluvelvollisuus määräytyy kuitenkin kyseisen toimen luonteen ja sen asiayhteyden mukaan, jossa se on annettu. Perusteluissa ei tältä osin tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa sitä, ovatko perustelut riittäviä, on otettava huomioon niiden sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt sekä erityisesti se tarve, joka niillä, joille toimi on osoitettu, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Asianomaiselle vastainen toimi on näin ollen riittävästi perusteltu silloin, kun se on tehty asianomaiselle tutussa asiayhteydessä, minkä vuoksi hän pystyy ymmärtämään itseensä kohdistuvan toimenpiteen ulottuvuuden.⁴²

139. Unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että yksittäistapauksia koskevien päätösten osalta tämän velvollisuuden tarkoitus on paitsi mahdollistaa tuomioistuinvalvonta, myös antaa niille, joita päätös koskee, riittävät tiedot sen arvioimiseksi, onko päätös mahdollisesti virheellinen siten, että sen pätevyys voidaan riitauttaa.⁴³

140. Asianosaiset eivät ole riitauttaneet unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 97, 103 ja 109 kohdassa esittämää toteamusta, jonka mukaan LBBW ei voi tarkistaa maksunsa oikeellisuutta riidanalaisen päätöksen perustelujen avulla. Jos pitäydytään edellä mainituissa perusteluja koskevissa vaatimuksissa, kriisinratkaisuneuvoston päätöstä ei ole perusteltu riittävästi siltä osin kuin laskelman kolmessa vaiheessa käytetään kolmansien osapuolten luottamuksellisia tietoja, joita ei ole saatettu sen tahon tietoon, jolle tämä päätös on osoitettu.

141. Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto väittävät kuitenkin, että perusteluvelvollisuutta on punnittava yhdessä SEUT 339 artiklassa suojatun liikesalaisuuden kanssa ja että avoimuutta on myöhemmin lisätty ilmaisemalla yhdistetyt tiedot yhdenmukaistetuissa liitteissä, jotka on annettu tiedoksi vakaumaksuja suorittaville laitoksille ja julkaistu kriisinratkaisuneuvoston verkkosivustolla.

⁴² Ks. mm. tuomio 28.3.2017, Rosneft (C-72/15, EU:C:2017:236, 122 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

⁴³ Ks. tuomio 7.4.1987, SISMA v. komissio (32/86, EU:C:1987:187, 8 kohta); tuomio 2.10.2003, Corus UK v. komissio (C-199/99 P, EU:C:2003:531, 145 kohta); tuomio 11.7.2013, Ziegler v. komissio (C-439/11 P, EU:C:2013:513, 115 kohta); tuomio 19.3.2015, Dole Food ja Dole Fresh Fruit Europe v. komissio (C-286/13 P, EU:C:2015:184, 93 kohta) ja tuomio 28.3.2017, Rosneft (C-72/15, EU:C:2017:236, 121 kohta).

142. Valituksenalaisen tuomion 108 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin muistuttaa perusteluvelvollisuuden ja liikesalaisuuksien yhteensovittamisesta, että velvollisuutta kunnioittaa liikesalaisuuksia ei voida tulkita niin laajasti, että sillä poistettaisiin perusteluvelvollisuuden olennainen sisältö.⁴⁴ Näin ollen valittajat kritisoivat ainoastaan valituksenalaisen tuomion osaa, jossa unionin yleinen tuomioistuin on todennut perustelujen puutteellisuuden.

143. Mielestäni ennakollisten vakausmaksujen laskenta eroaa pelkästä veronluonteisesta maksusta⁴⁵ siinä, että vakausmaksuja suorittavien laitosten riskiprofiili lasketaan suhteellisesti laitosten toiminnan ohjailemiseksi, jotta voidaan vähentää moraalikatoa, sen lisäksi, että ne suorittavat maksuja suoraan kriisinratkaisurahastoon. Toiminnan ohjaileminen tämän laskentamenetelmän valinnalla ei liity vakausmaksun seuraamusluonteeseen vaan pikemminkin pyrkimykseen edistää tietynlaista vähemmän riskialtista laitosten toimintaa. Verotuksen lopputulos riippuu lisäksi verokannan soveltamisesta laskentaperustaan ilman, että tämä tulos olisi vahvistettu etukäteen, kun taas tässä tapauksessa on saavutettava vuotuinen tavoitetaso, mikä tekee analogiasta tehottoman. Mielestäni unionin yleisen tuomioistuimen suorittamalla vertailulla verosääntöihin ei näin ollen ole juuri merkitystä.

144. Valittajien ja unionin yleisen tuomioistuimen mainitsemat unionin oikeuden alat osoittavat, että unionin tuomioistuimet ovat hyväksyneet perusteluvelvollisuuteen rajoituksia, jotka perustuvat liikesalaisuuksiin (kilpailuoikeus,⁴⁶ valtiontuki⁴⁷ ja julkiset hankinnat⁴⁸), asian monitahoisuuteen (polkumyynnin vastaiset toimenpiteet⁴⁹), päätöksentekoviranomaiselle koituvaan taakkaan (virkamieskilpailut⁵⁰), tarpeeseen vaikuttaa yritysten toimintaan kilpailuoikeuden alalla määrättävien sakkojen varoittavalla vaikutuksella⁵¹ ja unionin tai sen jäsenvaltioiden turvallisuuteen liittyviin pakottaviin syihin (terrorismin torjunta⁵²).

145. Tässä tapauksessa asian olosuhteet ovat hyvin erityiset sen vuoksi, että siinä on käytetty useiden kolmansien osapuolten (noin 1 600 laitoksen⁵³ ja 3 500 laitoksen⁵⁴ välillä laskelman vaiheesta riippuen) yhdistettyjä luottamuksellisia tietoja ja valittua monimutkaista laskentamenetelmää, jotta saataisiin selville kaikkien vakavaraisten laitosten rahoitusosuus, joka muodostuu ennakollisista vakausmaksuista, jotta vältettäisiin jälkikäteen suoritettavien vakausmaksujen myötäsykliset vaikutukset kriisitilanteessa, missä yhteydessä otetaan huomioon näihin laitoksiin kohdistuvan maksuvalmuis- ja markkinariskin suuruus.

146. Mielestäni näyttää siltä, että menetelmä itsessään on täysin selitetty voimassa olevassa säännöstössä ja kriisinratkaisuneuvosto on täysin selittänyt sen riidanalaisessa päätöksessä ja että vaikeus liittyy todellisuudessa luottamuksellisten tietojen laajamittaiseen käyttöön, minkä seurauksena kunkin kyseessä olevan laitoksen on vaikeaa tai mahdotonta valvoa vakausmaksunsa laskemista.

⁴⁴ Ks. vastaavasti tuomio 21.12.2016, Club Hotel Loutraki ym. v. komissio (C-131/15 P, EU:C:2016:989, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

⁴⁵ Ks. 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7, s. 30 ja 31) asetettu vaatimus vaadittavien summien tarkasta erittelystä tässä tapauksessa.

⁴⁶ Ks. tuomio 24.6.1986, AKZO Chemie ja AKZO Chemie UK v. komissio (53/85, EU:C:1986:256, 29 kohta).

⁴⁷ Ks. tuomio 8.1.2015, Club Hotel Loutraki ym. v. komissio (T-58/13, ei julkaistu, EU:T:2015:1, 73–77 kohta).

⁴⁸ Ks. tuomio 8.7.2015, European Dynamics Luxembourg ym. v. komissio (T-536/11, EU:T:2015:476, 47 kohta ja 50 kohdan loppu).

⁴⁹ Ks. tuomio 10.9.2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, 77 ja 78 kohta).

⁵⁰ Ks. tuomio 28.2.1980, Bonu v. neuvosto (89/79, EU:C:1980:60, 6 kohta).

⁵¹ Ks. tuomio 5.6.2012, Imperial Chemical Industries v. komissio (T-214/06, EU:T:2012:275, 100 kohta).

⁵² Ks. tuomio 14.10.2009, Bank Melli Iran v. neuvosto (T-390/08, EU:T:2009:401, 81 kohta).

⁵³ Riskiprofiiliin perustuvan mukauttamisen kohteena olevien laitosten arvioitu lukumäärä.

⁵⁴ Kiinteää ja/tai riskiprofiiliin mukautettua vakausmaksua euroalueella suorittavien laitosten arvioitu lukumäärä.

147. Se, että luottamuksellisten tietojen laajamittaisen käytön vuoksi monimutkaista menetelmää käytettäessä punnitaan velvollisuutta perustella päätökset ja velvollisuutta suojata liikesalaisuuksia, saa pohtimaan tämän suojan ulottuvuutta ennakollisten vakaussmaksujen vahvistamisessa. On nimittäin pohdittava, onko tämän suojan oltava luonteeltaan samanlainen silloin, kun tietojen ilmaiseminen koskee kilpailijan tai pienen määrän kilpailijoita erityisiä tietoja, ja silloin, kun se koskee tietyn alan kaikkien kilpailijoiden kaikkia tietoja, joiden suuren lukumäärän vuoksi tunnistaminen ei ole mahdollista.

148. Jos katsotaan, että liikesalaisuuksien suojan on oltava erilainen, on mahdollista erottaa kaksi tilannetta, joissa näitä tietoja käytetään kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakaussmaksujen vahvistamiseksi komission valitseman laskentamenetelmän yhteydessä.

149. Laskelman vaiheissa 2 ja 6 käytetyt luottamukselliset tiedot vastaavat kyseessä olevan tiedon summaa kaikkien kyseessä olevien laitosten osalta. Siten vaiheessa 2 vuotuisen vakaussmaksun tavoitetaso lasketaan kaikissa osallistuvissa jäsenvaltioissa toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten määrän perusteella (tämä määrä on vuodesta 2017 lähtien saatettu vakaussmaksuja suorittavan laitoksen tietoon). Vaiheessa 6 lasketaan yhteinen nimittäjä, joka vastaa riskiprofiiliin mukautettujen vuotuisten rahoitusosuuksien yhteenlaskettua summaa ja jota käytetään laskettaessa kunkin laitoksen maksettavaksi tuleva osuus tavoitetasosta. Tämä määrä on julkistettu vuoden 2020 osalta.

150. Näissä kahdessa vaiheessa kriisinratkaisuneuvosto on asteittain päättänyt ilmaista luottamuksellisten tietojen summan. Lisäksi se on vuoden 2017 jälkeen ilmaissut myös kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten velkojen kokonaismäärän (pois lukien omat varat), joka tarvitaan vuotuisen perusrahoitusosuuden laskemiseen;⁵⁵ toinen tässä laskelmassa käytetty luottamuksellisten tietojen summa eli suojattujen talletusten määrä on jo ilmaistu (ks. tämän ratkaisuehdotuksen edellinen kohta).

151. Sitä vastoin laskelman vaiheessa 4, joka vastaa diskreetointimenettelyä eli luokkien luomista tietyn indikaattorin osalta samankaltaisen riskiprofiilin laitoksille, nämä luokat luokitellaan laitosten tietojen perusteella alimmasta ylimpään kunkin indikaattorin osalta, minkä vuoksi tietojen ilmaisemisella ei näytä olevan merkitystä.

152. Tietojen summa tietyn indikaattorin osalta ei nimittäin anna riittävää tietoa kullekin vakaussmaksuja suorittavalle laitokselle, koska tässä menetelmässä sen luokittelu liittyy muiden laitosten asemaan suhteessa tähän indikaattoriin. Jos muiden laitosten asemasta annettaisiin tietoja, voitaisiin ilmaista tunnistettavia luottamuksellisia tietoja ja loukata suoraan liikesalaisuuksien suojaa. LBBW:n päättelyn mukaisesti näiden tietojen ilmaisemisen perusteella ei todellisuudessa voitaisi tarkistaa täysin laskelman oikeellisuutta, jollei anneta mahdollisuutta tarkistaa nimeltä mainittujen laitosten tietoja ja tapaa, jolla ne viedään järjestelmään.⁵⁶ Tällä tavoin toimimalla kuitenkin loukattaisiin suoraan liikesalaisuuksien suojaa.

153. Kriisinratkaisuneuvoston ehdottamaan vaihtoehtoon, jossa nämä tiedot ilmaistaisiin ainoastaan unionin yleiselle tuomioistuimelle ja unionin tuomioistuimelle, liittyy mielestäni kaksi vaikeutta: yhtäältä ennakollisia vakaussmaksuja koskevia riitoja on lukumääräisesti paljon sekä kansallisissa tuomioistuimissa (31.5.2020 oli vireillä 657 hallinnollista menettelyä tai

⁵⁵ Ks. asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 1 kohta.

⁵⁶ Ks. julkisasiamies Kokottin ratkaisuehdotus Borealis Polyolefine ym. (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 ja C-391/14–C-393/14, EU:C:2015:754, 140 kohta), jossa hän tuo esille mahdollisuuden antaa kantajalle raakatiedot.

oikeudenkäyntiä eli 32 enemmän kuin kesäkuussa 2019⁵⁷) että unionin tuomioistuimissa (1.9.2020 oli vireillä 42 asiaa, joista 19 koski ennakollisia vakausmaksuja vuodelta 2020 ja yksi oli muutoksenhakuasia);⁵⁸ toisaalta tuomioistuimet eivät voisi käsitellä tai edes tarkistaa laitosten raakatietoja tarvittavien välineiden puuttumisen vuoksi ja sen työmäärän vuoksi, joka aiheutuisi, jos kaikkien tietojen paikkansapitävyys pitäisi tarkistaa.

154. Tämän laskelman vaiheen toteuttaminen vuodelta 2017 on ainoastaan antanut LBBW:lle mahdollisuuden tietää, kuinka monta luokkaa riski-indikaattorilla oli luotu ja mihin luokkaan se oli luokiteltu, mutta se ei voinut edes tarkistaa, oliko se luokiteltu omia lukujaan vastaavaan luokkaan. Sitten kriisinratkaisuneuvosto on antanut tietoja kutakin luokkaa koskevasta vaihteluvälistä, minkä johdosta laitos voi vähimmillään tarkistaa, onko se luokiteltu oikeaan luokkaan.

155. Edellä esitetyn perusteella katson, että todetessaan, että vakausmaksuja suorittavien laitosten oli voitava tarkistaa rahoitusosuutensa laskelman oikeellisuus, unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt kriisinratkaisuneuvostolle asetetun perusteluvollisuuden ulottuvuutta koskevan oikeudellisen virheen, joka johtaa tuomion kumoamiseen tältä osin.

156. Katson näin ollen, että perusteluvollisuuden ja liikesalaisuuksien suojan välinen tasapaino voidaan säilyttää voimassa olevan lainsäädännön puitteissa edellyttäen, että kriisinratkaisuneuvosto ilmaisee seuraavat tiedot itse riidanalaisessa päätöksessä, sillä myöhemmällä asiakirjalla ei voida korjata perustelujen riittämättömyyttä:⁵⁹

- kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten suojattujen talletusten määrä
- kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten velkojen kokonaismäärä (pois lukien omat varat)
- riskiprofiiliin mukautettujen vuotuisten vakausmaksujen kokonaismäärä ja
- kutakin riski-indikaattorien luokkaa vastaavat vaihteluvälit.

157. Katson myös, että valitessaan tämän laskentamenetelmän (”kiinteä tavoitetaso + suhteellinen jako”) delegoidussa asetuksessa 2015/63 komissio on käyttänyt sille direktiivissä 2014/59 ja asetuksessa N:o 806/2014 jätettyä harkintavaltaa. Komissiota vastaan ei tältä osin voida vedota toisen laskentamenetelmän olemassaoloon.

158. LBBW kritisoi laskentamenetelmän monimutkaisuudesta aiheutuvaa läpinäkymättömyyttä ja sen keskinäisriippuvuutta luottamuksellisiin tietoihin nähden, mihin voi liittyä riski virheistä, joita ei voida havaita käsiteltyjen tietojen laajamittaisuuden vuoksi. Se katsoo, että sitä vastoin yksi menetelmistä, joita EPV suosittelee talletusten vakuusjärjestelmään suoritettavien maksujen

⁵⁷ Nämä menettelyt ovat keskittyneet kolmeen jäsenvaltioon: Saksan liittotasavaltaan, Italian tasavaltaan ja Itävallan tasavaltaan.

⁵⁸ Ks. (asetuksen (EU) N:o 806/2014 92 artiklan 4 kohdan nojalla) 20.11.2020 annettu Euroopan tilintarkastustuomioistuimen kertomus mahdollisista ehdollisista vastuista, jotka ovat aiheutuneet kriisinratkaisuneuvoston, Euroopan unionin neuvoston ja komission suorittaessa kyseisen asetuksen mukaisia tehtäviään varainhoitovuonna 2019 sekä kriisinratkaisuneuvoston, komission ja neuvoston vastaukset, saatavilla internetosoitteessa https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SRB_2019_contingent_liabilities/SRB_2019_contingent_liabilities_FI.pdf (43 ja 44 kohta).

⁵⁹ Ks. julkisasiamies Kokottin ratkaisuehdotus Borealis Polyolefine ym. (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 ja C-391/14–C-393/14, EU:C:2015:754, 152–154 kohta).

laskentamenetelmistä antamissaan ohjeissa,⁶⁰ jotka on annettu talletusten vakuusjärjestelmistä 16.4.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/49/EU⁶¹ mukaisesti, mahdollistaisi suuremman avoimuuden, sillä se ei riippuisi kolmansien osapuolten luottamuksellisista tiedoista, ja mahdollistaisi siten paremmat perustelut.

159. Näiden ohjeiden liitteessä 1 olevassa 3 kohdassa, joka koskee luokkia vastaavia ”eriä” koskevaa menetelmää, täsmennetään seuraavaa:

”Erien rajat on määritettävä joko suhteellisen tai absoluuttisen perustan nojalla, jos

- silloin, kun käytetään suhteellista perustaa, jäsenlaitosten [erillinen riskiluokitus] riippuu niiden suhteellisesta riskipositioista muihin laitoksiin verrattuna; tässä tapauksessa laitokset jakautuvat tasapuolisesti riskierien kesken, mikä merkitsee sitä, että samankaltaisen riskiprofiilin laitokset voivat sijaita eri erissä
- silloin, kun käytetään absoluuttista perustaa, erien rajat määritetään siten, että ne kuvastavat määrätyn indikaattorin riskiä; tässä tapauksessa kaikki laitokset voivat sijaita samassa erässä, jos kaikkien niiden riskitaso on samankaltainen.”

160. Vaikka käytettäisiin tätä menetelmää, jossa sovelletaan erien rajoja absoluuttisen perustan mukaisesti, lopullinen vakaumaksu laskettaisiin kuitenkin kolmansien osapuolten luottamuksellisten tietojen summan perusteella ajankohtana, jona vakaumaksut mukautetaan suhteellisesti (valinnaisesti ylöspäin tai pakollisesti alaspäin), jotta voidaan päästä 12,5 prosentin enimmäismäärään vuotuisesta tavoitetasosta,⁶² mikä estäisi myös vakaumaksun laskelman tarkistamisen unionin yleisen tuomioistuimen edellyttämällä tavalla.

161. Se, että on olemassa toinen laskentamenetelmä, joka myös viime kädessä perustuu kolmansien osapuolten luottamuksellisiin tietoihin, ei riitä kyseenalaistamaan komission vapautta valita eri laskentamenetelmä, kunhan valittu menetelmä täyttää tietyt edellä mainitut avoimuuden edellytykset.⁶³

162. Koska kriisinratkaisuneuvosto on vapaaehtoisesti täyttänyt nämä edellytykset voimassa olevien säädösten puitteissa, asiaa koskevia oikeussääntöjä, sellaisina kuin ne on vahvistettu delegoidussa asetuksessa 2015/63, ei ole tarpeen muuttaa.

163. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen todetessaan, että tämän delegoidun asetuksen laskentamenetelmän täsmäntämisestä annetut tietyt säännökset olivat lainvastaisia, ja valituksenalainen tuomio on myös tällä perusteella kumottava.

⁶⁰ Saatavilla internetosoitteessa https://www.eba.europa.eu/sites/default/documents/files/documents/10180/1199246/a13a31e2-3633-467e-a38c-69d023e696d3/EBA-GL-2015-10_GL%20on%20Calculation%20of%20Contributions%20DGS_FR.pdf?retry=1. Ks. erityisesti liite 1, jonka otsikkona on ”Yhteenlaskettujen riskipainojen laskentamenetelmät ja riskiluokkien määritelmät”, 3 kohta.

⁶¹ EUVL 2014, L 173, s. 149.

⁶² Ks. tämän ratkaisuehdotuksen alaviitteessä 60 mainittujen ohjeiden 43 ja 44 kohta ja luettelo 2 (s. 12–).

⁶³ Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 156 kohta.

VII Ensimmäisessä oikeusasteessa nostettu kanne

164. Jos unionin tuomioistuin noudattaa sille ehdottamaani päättelyä ja kumoaa valituksenalaisen tuomion, on pohdittava mahdollisuutta ottaa asia ratkaistavaksi. Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan unionin tuomioistuin voi silloin, kun unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisu kumotaan, joko itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen, tai palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimen ratkaistavaksi.

165. Tässä tapauksessa mielestäni asia on ratkaisukelpoinen sekä siltä osin kuin kyse on riidanalaisen päätöksen liitteen todistusvoimaiseksi saattamisesta että siltä osin kuin kyse on tämän päätöksen perusteluista ja lainvastaisuusväitteestä.

166. Tämän liitteen todistusvoimaiseksi saattamisen osalta unionin tuomioistuimessa käsiteltävänä on ainoastaan tästä kysymyksestä esitettyjen todisteiden arviointi. Asian ratkaistavaksi ottaminen kontradiktorisen periaatteen loukkaamisen vuoksi ei voi johtaa unionin yleisen tuomioistuimen tekemien tosiseikkoja koskevien toteamusten kyseenalaistamiseen, lukuun ottamatta todisteiden vääristyneellä tavalla huomioon ottamista, josta ei tässä tapauksessa ole esitetty näyttöä. Se voi koskea vain viran puolesta tutkitun perusteen jälkeen unionin yleisen tuomioistuimen ja unionin tuomioistuimen tietoon saatettuja uusia seikkoja, jos ne voidaan ottaa tutkittavaksi.

167. Merkitseekö se, että unionin yleinen tuomioistuin on loukannut tätä periaatetta, että asiaa käsiteltäessä on asian ratkaisemisen vaiheessa otettava huomioon yhtäältä unionin yleisessä tuomioistuimessa pidetyssä istunnossa esitetty ja valituksessa toistettu väite riidanalaisen päätöksen ja sen liitteen sisällyttämisestä ARES-järjestelmään ja toisaalta valituksen yhteydessä esitetyt asiakirjat (asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa unionin yleisessä tuomioistuimessa esitettyjen kolmen asiakirjan uudet versiot ja uusi asiakirja)?

168. Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklaa, sellaisena kuin sitä on tulkittu oikeuskäytännössä,⁶⁴ on sovellettava uusien asiakirjojen esittämiseen sellaisen valituksen tueksi, jossa vedotaan kontradiktorisen periaatteen loukkaamiseen, kuten tässä tapauksessa.

169. Unionin tuomioistuimessa on esitetty riidanalaisesta päätöksestä ja sen liitteestä sekä saateasiakirjasta uusia versioita ja ARES-järjestelmästä otetusta näyttökuvasta muodostuva uusi asiakirja, jotka voidaan tutkia asian ratkaisemisen yhteydessä.

170. ARES-järjestelmästä otetun kuvakaappauksen tarkastelusta seuraa, että järjestelmään on 11.4.2017 viety pdf-muodossa tiedosto, jolla on riidanalaisen päätöksen numero, ja Excel-muodossa tiedosto, jonka otsikkona on ”liite I – –”, minkä jälkeen 12.5.2017 mainitaan kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan allekirjoitus ja lopuksi rekisteröinti ja ARES-numero 13.6.2017. Tämä ARES-numero ja päivämäärä 13.6.2017 mainitaan riidanalaisen päätöksen ja sen liitteen uusissa versioissa, jotka on toimitettu unionin tuomioistuimelle.

171. Vaikka nämä seikat ovat ensimmäisen kerran omiaan osoittamaan yhteyden riidanalaisen päätöksen liitteen tiedoston ja tämän päätöksen tiedoston välillä, on kuitenkin todettava, että yhtäältä kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan allekirjoitus mainitaan vasta 12.5.2017 ja vastaisi asian päättämistä ARES-järjestelmässä, kun taas saateasiakirja on allekirjoitettu käsin

⁶⁴ Ks. mm. tuomio 5.3.2019, Pethke v. EUIPO (T-169/17, ei julkaistu, EU:T:2019:135, 43 kohta).

11.4.2017, ja toisaalta rekisteröinti ja ARES-numeron antaminen on tapahtunut vasta 13.6.2017, eli kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille ja vakausmaksuja suorittaville laitoksille ilmoittamista myöhempinä ajankohtina. Siten näyttö tämän liitteen ja kyseisen päätöksen erottamattomasta yhteydestä on esitetty vasta yli kaksi kuukautta riidanalaisen päätöksen tekemistä myöhempänä ajankohtana.

172. Tämä viivästys on mielestäni ongelmallinen varsinkin siksi, että riidanalaisen päätöksen liitteen tiedosto on tiedostomuodossa, jota voidaan helposti muuttaa ilman, että sitä voidaan havaita, toisin kuin teksti, jonka lukeminen voi paljastaa poikkeavuuden. Tätä tiedostoa ei ole aikaleimattu, kun taas unionin yleisen tuomioistuimen määräämiin asian selvittämistoimiin annetuista vastauksista ilmenee, että asiakirjasta on kaksi versiota, jotka on toimitettu kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnolle. Sekä tiedostolle valittu muoto että viivästynyt rekisteröinti aiheuttavat ongelmia oikeusvarmuuden ja tämän liitteen sisällön todistusvoimaiseksi saattamisen osalta.

173. Kun otetaan huomioon päätöksentekomenettely (sähköinen äänestäminen) ja se, ettei riidanalaisen päätöksen liitettä ole annettu tiedoksi vakausmaksuja suorittaville laitoksille, vaaditun oikeusvarmuuden tason pitäisi olla korkeampi, eivätkä kyseessä olevan asian menettelytavat riitä osoittamaan tämän liitteen todistusvoimaiseksi saattamista.

174. Katson siis, että riidanalainen päätös on LBBW:tä koskevilta osin kumottava tällä perusteella.

175. Siltä osin kuin kyse on riidanalaisen päätöksen perusteluista, mielestäni perusteluvellisuutta ei ole noudatettu, koska tietojen summien ja riskiluokkien vaihteluvälien osalta ei ole noudatettu tämän ratkaisuehdotuksen 156 kohdassa täsmennettyjä avoimuutta koskevia menettelytapoja.

176. Tämän SEUT 296 artiklan ja perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan c alakohdan rikkomisen täytyy johtaa riidanalaisen päätöksen kumoamiseen LBBW:tä koskevilta osin.

177. Siltä osin kuin kyse on delegoidun asetuksen 2015/63 tiettyihin säännöksiin kohdistuvasta oikeudenkäyntiväitteestä, tämän ratkaisuehdotuksen 137–163 kohdassa esitetyistä perusteluista seuraa, että väite voidaan hylätä.

178. Koska katson, että riidanalainen päätös on kumottava, unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetyjä muita väitteitä ei ole tarpeen tutkia.

VIII Riidanalaisen päätöksen oikeusvaikutusten voimassa pitäminen

179. Mikäli unionin tuomioistuin kumoaisi riidanalaisen päätöksen LBBW:tä koskevilta osin, on huomattava, että SEUT 264 artiklan toisen kohdan mukaan unionin tuomioistuin voi tarpeelliseksi katsomissaan tapauksissa todeta, miltä osin kumotun toimen vaikutuksia kuitenkin on pidettävä pysyvinä.

180. Vaikka tässä tapauksessa muutoksenhakumenettelyssä on käynyt ilmi, että riidanalainen päätös on tehty olennaisia menettelymääräyksiä rikkoen, siinä ei sitä vastoin ole ilmennyt mitään virhettä, joka vaikuttaisi tämän toimen yhteensopivuuteen delegoidun asetuksen 2015/63 kanssa.

181. Se, että riidanalainen päätös kumottaisiin määräämättä sen vaikutusten voimassa pitämisestä siihen asti, kunnes se korvataan uudella toimella, paitsi haittaisi tätä täytäntöönpanoa myös heikentäisi oikeusvarmuutta.

182. Tässä tilanteessa ehdotan, että unionin tuomioistuin toteaa, että riidanalaisen päätöksen vaikutukset on pidettävä voimassa siihen asti, kunnes sen korvaamiseksi annettava uusi toimi on tullut voimaan, kuitenkin enintään kuusi kuukautta annettavan tuomion julistamispäivästä.

IX Oikeudenkäyntikulut

183. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

184. Koska kriisinratkaisuneuvosto on hävinnyt asian ja LBBW on vaatinut, että se veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, kriisinratkaisuneuvoston on vastattava asian käsittelystä unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se on veloitettava korvaamaan LBBW:n oikeudenkäyntikulut.

185. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, mukaan jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

186. Näin ollen asioissa väliintulijoina olevat Fédération bancaire française, Espanjan kuningaskunta ja komissio vastaavat kahden valitusasian käsittelystä unionin tuomioistuimessa aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan ja komissio myös asian käsittelystä unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneista kuluistaan.

X Ratkaisuehdotus

187. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin

- 1) kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen 23.9.2020 antaman tuomion Landesbank Baden-Württemberg v. SRB (T-411/17, EU:T:2020:435)
- 2) kumoaa yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavista ennakollisista vakausmaksuista yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) johdon istunnossa 11.4.2017 tehdyn päätöksen (SRB/ES/SRF/2017/05) Landesbank Baden-Württembergia koskevilta osin.
- 3) toteaa, että päätöksen SRB/ES/SRF/2017/05 vaikutukset pidetään voimassa Landesbank Baden-Württembergiä koskevilta osin siihen asti, kunnes sen korvaamiseksi annettava uusi toimi on tullut voimaan, kuitenkin enintään kuusi kuukautta annettavan tuomion julistamispäivästä.
- 4) toteaa, että yhteinen kriisinratkaisuneuvosto vastaa unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan ja veloitetaan korvaamaan Landesbank Baden-Württembergille unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

- 5) toteaa, että asioissa väliintulijoina olevat Fédération bancaire française, Espanjan kuningaskunta ja Euroopan komissio vastaavat unionin tuomioistuimessa aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan ja komissio myös unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneista kuluistaan.